

de zwarte

maandblad
voor het
zwarte hart
van holland
2 gulden

8

"DE ZWARTE", MAANDBLAD VOOR
HET ZWARTE HART VAN HOLLAND

VERSCHIJNT IN DE REGIO GOUDA,
LEIDEN & DEN HAAG

"ZWARTE-PUNTEN"

Den Haag:
Boekhandel 'de Grote Leegte'
Leiden:
Infowinkel 'Alarm'
Delft:
Kafee in de Voorstraat

VERANTWOORDING

De samenstellers* voelen zich niet
zonder meer verantwoordelijk voor
elk geplaatst artikel.

REDAKTIEADRES

Postbus 10233, Den Haag

BETALINGEN

Gironummer 3442401

t.n.v. 'De Zwarte', Leiden

"Schudt leeg die beurs"

PRIJZEN

Losse nummers twee piek
abo elf piek (zes nummers)
post-abo het dubbele (PTT-kosten)
Gratis voor politieke gevagene
(alhoewel geen reden je te laten
pakken)

DRUKKER

De Bijstand
Buitenom 216
Den Haag, tel: 070-892098

juni/juli 84

EEN KLEIN JAAR

de zwarte

Voor je ligt het achtste num-
mer van 'De Zwarte'. Wel is waar
geen vol jaar, maar als we een
beetje van de seizoenen uitgaan,
dan kun je het bijna de eerste
jaargang noemen. Eén van de rede-
nen om eens te evalueren waar we
nu eigenlijk mee bezig zijn ge-
weest en hoe het loopt.

Een tweede reden hiervoor is
dat het bij de laatste twee num-
mers organisatorisch wat minder is
gelopen. De opletende lezer zal
wel gemerkt hebben dat dit nummer
zo'n veertien dagen te laat is ver-
schenen.

Dat napraten willen we niet al-
leen met de vaste groep medewer-
kers doen, maar het liefst ook met
anderen. Daarom hebben we op dins-
dag 3 juli een 'Zwarte'-vergade-
ring waarop iedereen welkom is. De
plaats van het gebeuren is in het
koffiehuis van 'De Blauwe Aanslag'
Buitenom 216 te Den Haag. En we
beginnen om half negen ('s avonds).

Om een opzetje te geven voor de
vergadering wil ik zelf (Hans) pro-
beren wat knelpunten aan te geven.

Uitgangspunt van 'De Zwarte'
was (dan citeer ik nummer 1) het
geven van het broodnodige aktie-
nieuws, discussies aanzwengelen,
de betere berichtgeving verzorgen.
Gekozen werd voor een regionale
opzet, zodat de oplage groter kon
zijn (en daarmee de kostprijs per
nummer lager), plus het voordeel
dat de plaatsen in de regio op de-
ze manier makkelijker en regelmat-
tiger een eigen blad hebben.

Daarnaast konden zo de onder-
linge kontakten in de regio worden
versterkt.

De medewerkers in elke plaats
bepalen zelf wat er wat die plaats
betreft in 'De Zwarte' moet ver-
schijnen, en de opmaak wordt ge-
daan door een wisselende groep men-
sen. Kortom: een blad voor en
door de beweging.

De aanloop was goed. Tot aan
nummer zes was er een groeiende
berg kopij en was er een groot aan-
tal regelmatige medewerkers. De di-
versiteit in de artikelen was
groot, hoewel met name Woensdrecht
wel een zwaar stempel drukte. De
inhoud werd echter wel steeds alge-
mener, en met algemener bedoel ik
niet slechter, maar meer dat het
langzamerhand een blad is geworden
dat je ook in Groningen of Maas-
tricht kan verkopen. Dat gebeurt
ook steeds meer: verkoop in Utrecht,
Amsterdam, Arnhem en Enschede bij-
voorbeeld. Dat is natuurlijk prima,
maar de opzet om als regionaal
blad te functioneren, met dus ook
veel lokaal nieuws, verdwijnt lang-
zamerhand. Voornamelijk Delft en
Leiden bleven regelmatig eigen
nieuws plaatsen.

Ik denk dat dat dus verbeterd
moet worden. In de opzet waar we
geen vaste redactie hebben en af-
hankelijk willen zijn van ingekom-
nen stukken, moet de herkenbaar-
heid in de plaatsen wel duidelijk
zijn om mensen ertoe te laten kom-
men om artikelen in te leveren
over de eigen woonplaats. Dat er

daarnaast veel ruimte is voor al-
gemene stukken is alleen maar be-
voorderlijk voor de kwaliteit.

Het moet dus duidelijker wor-
den dat 'De Zwarte' in de eerste
plaats gericht is op onze eigen
regio. Dat is nu: Den Haag, Leiden,
Delft, Gouda, Boskoop, Zoetermeer
en Leidschendam. De vraag is dus
hoe dat te verbeteren.

Een tweede punt is de frekwen-
tie. In het begin is gekozen voor
een maandblad, maar we streefden
ernaar om na de eerste aanloop
twee-wekelijks te worden. Dat heeft
het voordeel dat de 'Zwarte' aktu-
eler zou kunnen zijn, beter zou
kunnen inspelen op de gebeurtenis-
sen.

De problemen van de laatste
twee nummers lijken erop te wijzen
dat een hogere frekwentie (voorlopig)
niet haalbaar is. Toch zou
ook het omgekeerde waar kunnen
zijn. Juist de kleinere, lokale
berichten zijn erg tijdsgebonden.
Vaker verschijnen zou de aantrek-
kelijkheid van het schrijven dus
kunnen verhogen. Omgekeerd legt
het een grotere druk op de wat
vastere medewerkers van het blad,
om alles tijdig klaar en verspreid
te krijgen. Er moeten dan zeker
meer mensen meewerken dan dat nu
het geval is.

Centrale vraag blijft echter
het nut van 'De Zwarte' voor de
regio en de plaatsen op zich. Het
kost veel geld en energie om elke
keer weer een nieuw nummer te pro-
duceren. De verkoop tot op heden
(zo tussen de 400 en 500) lijkt
wel goed. Toch denk ik dat het
goed is om het nut voor de 'bewe-
ging' af te wegen.

NOTEER DUS EVEN:
DINSDAG 3 JULI, 20.30 UUR
ALGEMENE ZWARTE VERGADERING
DE BLAUWE AANSLAG
BUITENOM 216
DEN HAAG

INHOUDSOPGAVE

2. Daar kijkt u even naar
3. Een klein jaar 'De Zwarte'
4. Kraken in Den Haag, Leiden & Delft
6. Voordeurgedonderjaag
8. Jordaanoproer???
9. Goedkoop uit eten in Den Haag
10. Appelscha
11. Privatisering van de bewapening
12. De stille liefde tussen KKN & ME-
14. Nieuwe organisatievorm bij de kit
17. Niet schieten op de journalist
18. Rote Zora
23. Fraudeteam in axie
24. Reisverslag uit Nicaragua
26. Braziliaans proletariaat ontwaakt
29. Kort uit Leiden, walgelijk uit Turkije
30. Korte mededelingen
32. Achterkant

Nummer 9 verschijnt eind augustus
Kopij inleveren vóór 15 augustus
op de contactadressen of opsturen
naar het postbusnummer.

3 juli 20.30 'Zwarte'-vergadering
in de Blauwe Aanslag

ATTENTIE!!!---BELANGRIJK VOOR ABONNEE'S

Voor een aantal abonnee's is het abonnement
met nummer ZEVEN afgelopen.

Betaal voor de volgende zes nummers aan je
bezorger* of stort het op de giro!!!!

van holland
2 gulden

van
2 gulden

2

Kraaie in de Haech

LEIDEN

Leiden blijft gekraakt !

In de nacht van 16 op 17 juni werd het voormalige Talenlab aan de Breestraat 85 gekraakt. Het pand stond ruim een jaar leeg en is (ja alweer !) eigendom van de Westland-Utrecht hypotheekbank.

Dat eigendom diefstal is bleek wel weer, want het pand beschikt over 15 ruime "kamers", vele op klaslokaalformaat. De peuken en modersporen van het vorige bezoekje, al weer een tijdje geleden, lagen er nog net zo bij.

Maandagochtend kwam onze jofele Leidse kraakagent Dhr. Ebus een kijkje nemen. Hij dacht dat de kraakers er wel lang konden blijven en vroeg of het in overleg met de kraakbond gegaan was, die over een lijst met bijna alle lege panden schijnt te beschikken...

Later op de dag bleek dat een grote zaal op de begane grond doorverbonden was met de meubelzaak naast het pand. De buurman zei dat hij een afspraak met de bank had over het gebruik van die ruimte voor opslag. Hij mompelde ook iets over plannen om de rest van de begane grond als meubel show-room in te richten en vroeg of de kraakers de ramen wilden sluiten als het zou regenen. Hij beloofde de deur tussen de zaal en de rest af te sluiten, wat hij dus ook gedaan heeft.

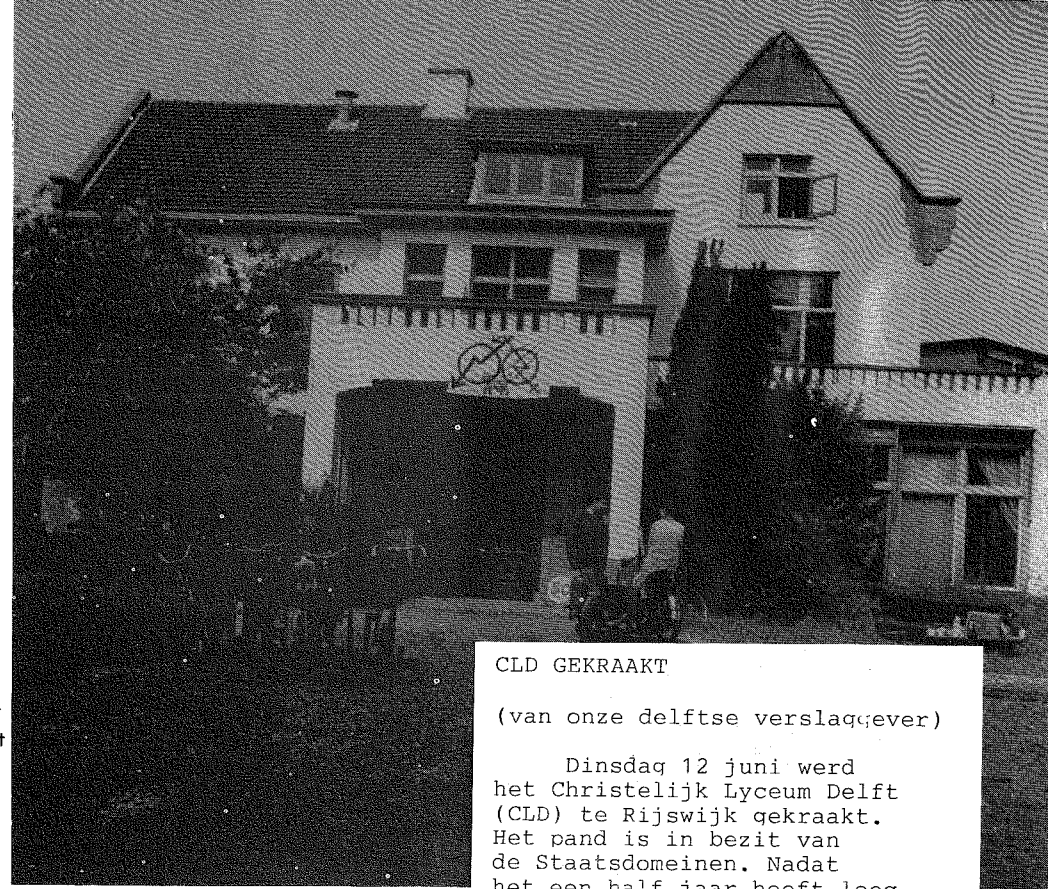
Inmiddels (dinsdagavond, dit schrijvende op een terrasje in de zon) zijn de kamers, met wat moeite, verdeeld en is men bezig plannen maken over de verdere inrichting. Hopelijk groeit er iets moois uit deze kraak.

P.S. Vorige maand is er trouwens nog een joekel van een pand gekraakt in Leiden aan de Oude Varkenmarkt. Het is een voormalig medies archief van defensie (maak het leger leger) en de vooruitzichten zijn goed. Volgende keer hopelijk wat meer hierover. Misschien met plaatjes want daar hou ik van.

Van Willy voor de Zwarte

- Leiden in last 2 -

In de Zwarte 7 hebben we al wat verteld over het pand aan de vd Werfstraat 19a. Als ik dit zit te schrijven hebben we de uitslag van het kort geding al binnen, en je raad het al, het kapitaal heeft weer gezegenvierd. Naar de argumenten van ons dat het spoedeisend belang van de tegenpartij niet geldig was, werd door de rechter niet geluisterd voor hem is eigendomsrecht dus nog steeds heilig. Het speei belield in dat de bedrijfsleider van de Marskramer Leiden in het pand zou komen te wonen, maar deze krijgt volgens onze informatie helemaal geen woonvergunning in Leiden. Dit was dus voor de rechter geen aanleiding om ons niet te ontruimen. Dat het pand al tien jaar leeg stond kon hem evenmin een lor schelen. Besloten is dus dat wij het pand per 1 juli ontruimd moeten hebben, maar ik heb zo het idee dat we daar wat hulp van 'de sterke arm der wet' voor nodig hebben. Tevens is er besloten de zaak in hoger beroep uit te zoeken om enige opheldering te verkrijgen over de motieven van de rechter, helaas is het vonnis al uitvoerbaar verklaard zodat we hierdoor ons huis niet terugkrijgen. Of de gemeente van plan is zijn medewerking aan de ontruiming te geven moet dus nog blijken, maar dat zien we op 1 juli dan wel. We zijn in ieder geval niet van plan het zonder slag of stoot op te geven.

CLD GEKRAAKT

(van onze delftse verslaggever)

Dinsdag 12 juni werd het Christelijk Lyceum Delft (CLD) te Rijswijk gekraakt. Het pand is in bezit van de Staatsdomeinen. Nadat het een half jaar heeft leeggestaan, vonden wij dat het geschikt gemaakt moest worden voor bewoning, bedrijfs-, oefen- en atelierruimte. De kraak verliep vrijwel zonder problemen. Geen moeilijk doende petten, maar twee rechercheurs die de zaak eens rustig kwamen openemen. Wat meer problemen gaf was het dichtmaken van het pand, want in een half jaar tijd sneuvelen natuurlijk nogal wat ruiten.

Ook aan de waterleiding was een en ander gesloopt, zodat er eerst een paar dagen gezocht moest worden naar de leidingen precies lagen. Daarna konden we beginnen met het leggen van de nodige leidingen. Ook op het dak was het een en ander verdwenen, maar dat is inmiddels met wat improvisatie weer hersteld.

Al met al was dit alles goed voor een dikke week hard werken. Er kan nu verhuisd worden. Voorlopig zal er woonruimte zijn voor zo'n 25 mensen, die al dan niet in woongroepen zullen gaan samenwonen. Daarnaast zijn al de nodige ideeën gerezen voor bedrijfjes, theater, ateliers en sporten. Helaas is er een sportzaal afgebrand, maar de andere zal goed gebruikt kunnen worden.

Tot slot nog dit: we zoeken nog steeds glas (vooral veel) om het pand dicht te maken, grote platen board en een geit of schapen om het gras een beetje bij te houden.

(Het CLD ligt aan de rand van Delft, waar lijn 1 vanuit Den Haag binnenkomt, Halte Pasgeld)

Riviervismarkt 4
De kraak verliep soepel. Er hoefde niets te worden geforceerd aangezien er een raampje open stond. Een uurtje later waren de sloten verwisseld.

De volgende dag om negen uur werd de huisraad gebracht. Het pand bleek een complex van drie huizen te zijn, met overal deuren naar buiten. Zelfs een deur naar het hoofdkantoor van de Nutsspaarbank waarachter we door een kier bewakers zagen lopen. We discussieerden erover of we een deel van de panden zouden afstoten, maar besloten het niet te doen, omdat we dan al zouden beginnen met toeven.

We trokken in het beste gedeelte en wachtten de nacht af. Een paar mensen vonden het een 'eng' pand en taaiden af om thuis te gaan slapen en één figuur deed aan de kant van de nachtwaker alle ramen open en begon lustig op een blokfluit te spelen.

De volgende ochtend (+ half twaalf) kwam de kit. Deze weigerde bewoning te constateren. Bewakers zouden de vorige dag in het pand zijn geweest en niemand hebben gezien. Onzin natuurlijk, maar ja, dat moest de rechter maar uitzoeken. Tot dan zouden we het pand moeten verlaten.

Tot mijn verbazing werd hier meteen aan toegegeven. Sommigen protesteerden, maar de situatie was eigenlijk al bekeken. Ook de advocaat kon niet ingrijpen. Na een telefoontje (door de politie) met de offi cier besliste de laatste: 'vaderen'. Dit deed de beheerder het pand duidelijk voldoende. We vertrokken. Vaarwel prachtpand. Vertrokken, maar niet vrijwillig, hè?

Wat zijn nu de oorzaken van de ontruiming? Moeilijk te zeggen. Een slechte voorbereiding? Mensen die thuis gaan slapen? In ieder geval zijn er geen afspraken gemaakt over het al dan niet bereid zijn het pand te verdedigen. Eén stalen deur barrikaderen en ze hadden niet zo binnen kunnen staan.

Het is niet zo slim om andere katten binnen te laten dan de wijkagent, vooral niet als je het in je broek doet voor petten.

Kortom: Het had niet hoeven en het most niet magge. Volgende keer (stukken) beter.

VOORDEURGEDONDONDERJAAG

De besluiten zijn weer eens uitgesteld. Het 1 juli-pakket bezuinigingsmaatregelen zal best doorgaan, waarschijnlijk per 1 januari. Iedereen liep al stilletjes te hopen dat het aan de uitvoering aardig zou haperen en dat hoopt men tegen die tijd te hebben ondervagen.

Als we de koppen van de kranten mochten geloven, hebben verschillende gemeenten in het land de ten uitvoering (in elk geval per 1 juli) geweigerd.

Zo ver is het in Leiden (nog) niet. De beweging van de 1° juli heeft aan de hand van een onderzoek vastgesteld dat een kleine 40% van de GSD-ambtenaren zich tegen de maatregelen zal verzetten. De politieke partijen willen een hoorzitting houden; ze weten nog steeds niet hoe je al dan niet kan rondkomen en nog in leven kan blijven ook!! Wie weet wat voor wonderbaarlijke formuleringen er uit de bus zullen rollen.

Maar de gekraakte voordeurdelers laten zich door al die wonderen niet bedonderen: gisteren nog een 'Wirtschaftswonder', morgen een 'minimumwonder'; toen mochten we alleen maar toekijken, nu zullen we het zelf moeten opvoeren.

Het weekend van twee weken geleden gaf hiervoor een generale repetitie; een dertigtal jongeren bezette de Burcht -historisch toevluchtsoord voor Leiden in nood. Twee dagen lang werd daar gepraat, geïnformeerd, stencils uitgedeeld aan omstanders en bezoekers. En verder deden we spelletjes, bouwden we tenten en maakten muziek.

BEZET
HIER VERZET
TEGEN KORTING

Dit alles en nog veel meer liep prima; alleen de nachtelijke bewaking van de kleine poort was twee keer goed mis. Er kwamen wat opgefokte en behoorlijk bezopen gasten binnen, want ze dachten dat er een feestje was. De bezetters reageerden relaxed, zodat die gasten gauw merkten dat er toch niets te halen en nog minder te rammen was. Tot onze grote opluchting trokken ze dan ook gauw verder.

Het blijkt dus dat de Burcht een goede plek is. Dus kunnen we zonder meer daar terugkomen. Met zo'n 100 tot 150 mensen achter één reusachtige voordeur. Maar we delen niks, want er valt niks te verdelen. En de GSD zoekt het verder zelf maar uit.....

("De belegering begint; de politie snijdt alle toegangswegen af. Het gebrek aan water en brood neemt snel toe, na enige weken hangt er een vreselijke lijkenstank boven de stad; uiteindelijk doet niet de ME, maar de BB (het Rode Kruis) de beslissende bestorming; te laat!! De laatste vrouw heeft zich aan de reusachtige boom op de Burcht opgehangen; ze werd onpasselijk van al die rottende kadavers om haar heen!").

Zeker, we komen terug, maar niet op deze manier natuurlijk. We laten ons niet uithongeren, we leven niet voor martelaarschap.

Integendeel: de Burcht moet een uitvalsbasis worden voor 'neem en eet' partijtjes, boycotacties, korte bezettingen van kruispunten, telefoon- en baliespelletjes, vrije theaterbezoeken en ongenode deelnames aan galadiners en ontvangsten. En als de GSD-medewerkers niet tot tegenwerkers van de maatregelen worden, kunnen wij toch zelf wel de uitvoering ervan verhinderen: we zullen die fraudegevoeligheid eens onder bewijs stellen.

Uiteindelijk kan toch iedereen een tweede uitkering aanvragen; net zoals mensen twee of meer kommissariaten bij bedrijven kunnen hebben (vraag het maar aan Stikker). Laat ze die tandenborstels bij ons thuis maar eens komen tellen: minstens vijftien in een stuk glas! Zwartwerk bij de GSD of het arbeidsburo moet wel helemaal een hoogtepunt zijn in de carrière van een bijstandsvader.

Een staat die in de hoogconjunctuur de loonafhankelijken geld afpikt voor slechte dagen om, wanneer die tijd aanbreekt, hen in de kou te laten staan is net zo korrupt als de AKZO en andere bedrijven, die jammeren dat de kapitaalpleuris is uitgebroken en tegelijkertijd tot 300% winst melden in verhouding tot het voorgaande jaar.

Hun wapens moeten wij tegen hen zelf richten. De dag van het zwarte circuit!

Ik start in ieder geval een zwarte GSD en vraag subsidie aan; met behoud van uitkering natuurlijk.

In eendrachtige samenwerking hebben het Landelijk Aktiekomité Groepshuisvesting (LAG) en het Landelijk Overleg Belangengroepen Huisvesting (LOBH) zich ingezet om mensen te informeren over de op handen zijnde kortingen van 15 tot 30% op de uitkeringen van mensen die met anderen in één huis wonen, voordeurdelers dus. In een oplaag van 14.000 stuks is inmiddels de Voordeurdelers Aktiekant van de pers gerold en al grotendeels verspreid bij allerlei akties door het hele land. (Bestellen kan nog steeds, voor Zuid Holland: LOBH, 078-149595)

Overigens heeft minister De Graaf bij de debatten nog eens flink benadrukt dat de kortingsregels helemaal niet zo 'fraude-gevoelig' zijn als de Sociale Diensten beweren. Daar heeft ie wat mij betreft gelijk in, de fraude is helemaal het probleem niet. Wel zal 80% van de getroffen zich aan de uitvoering onttrekken, en terecht! Het werkelijke probleem ligt tenslotte bij zijn poging om onbewezen vooroordelen ('krakers hebben geen woonlasten', 'kinderen blijven bij hun ouders wonen om daar een vet inkomen mee binnen te slepen', 'met veel mensen in een huis wonen is goedkoop') als basis te nemen voor een nieuwe regel. Het spreekt vanzelf dat ieder een waarbij deze voordelen ten onrechte verondersteld worden, alles zal doen om het tegendeel te bewijzen, en als dat niet voldoende is, het eigen rechtsgevoel zal laten gelden, en trucs bedenkt om, terecht, de hele, toch al te lage, uitkering te krijgen.

Daar er ook mensen zullen zijn die aantoonbaar goedkoper wonen dan de gemiddelde Nederlander(!) in hun vrijwillig gekozen woonsituatie, dan is dat tenslotte hun eigen vrije bestedingspatroon. Dat ook die groep zich zal verzetten is begrijpelijk en in wezen een opkomen voor de zo hoog geprezen liberale vrijheid in Nederland. Misschien ligt het werkelijke probleem wel bij de voordelige woonsituatie van de heren ministers, in vergelijking met hun vorstelijke salaris.

Misschien komen daar wel de vreemde vooroordelen uit voort die uitmonden deze 'worgwetjes'. Zullen we dat voortaan frauderen met de werkelijkheid noemen? Ik denk dat de fraude-gevoeligheid van van boven opgelegde wetjes heel groot is.

Hoewel de minister zijn snode plannen er voor de vakantie niet meer doorheen gedrukt krijgt dankzij de enorme berg bezwaren die er tegen is gebracht zijn, is er weinig reden om verder maar niks meer te doen om de plannen te ondergraven. Dit uitstel levert ons in ieder geval weer wat tijd op om de gaten te vinden

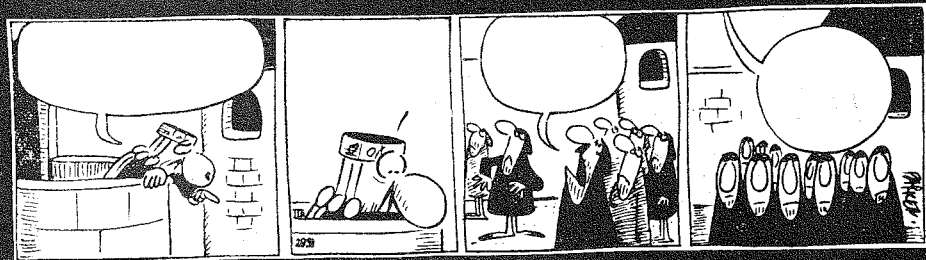
en de nodige regelingen te treffen, waardoor er tegen 1 januari '85 (de waarschijnlijke kortingsdatum) gewoon geen voordeurdelers meer zijn. Wie gepakt wordt moet slim zijn tenslotte.

De eerste mogelijkheid om de foute veronderstelling recht te zetten dat je wel allerlei dingen gemeenschappelijk zult doen als je in hetzelfde huis woont is: een officieel papier opstellen waarbij je vastlegt dat je op geen enkele wijze verantwoordelijk bent voor de materiële situatie van je huisgenoten. Een dergelijk papier heeft juridische rechtsgeldigheid en maakt het onmogelijk jou inkomen in verband te brengen met dat van je huisgenoten. We zullen de komende tijd precies uitzoeken hoe dit er uit moet zien.

De tweede mogelijkheid om het hoofd boven water te houden als er toch gekort wordt is het sluiten van een lening bij de Gemeente Kredietbank. Je kunt als bijstandslidder F 1500,- lenen, en dat schijnt op een aflossing van F 65,- per maand te komen. Dat bedrag heb je dus minder te besteden, dus dat gaat van de korting af. Zo betaald de GSD in ieder geval van het van jou gejatte geld je lening af. Wie meer tips heeft: schrijf even naar de Zwarte, postbus 10233, Den Haag.

zoals het demonstranten betaamt: netjes achter de politiewagen het spandoek is niet te lezen het zal wel rijmen of grappig zijn

het jordaanooproer

Ik heb mijn vakantiegeld van de soos binnengekregen. Een nep-fooi. Een zakcentje voor een auto-wasser.

Waar komt die term 'vakantie'-geld eigenlijk vandaan. Mijn etymologische kennis schiet weer schromelijk tekort; in mijn onmetelijke onwetendheid heb ik altijd gedacht dat het hier geld betreft om van op 'vakantie' te gaan.

Jaja. In dit geval komt dat neer op een voettocht door Brabant en flink vasten onderweg. Niet dat ik iets tegen Brabant zou hebben, maar een behoorlijke vakantie is hiermee toch niet te vieren.

Ik denk dat ik maar niet wegga dit jaar. AHA!!, lachte Lou de Graaf in het spaans; Niet op vakantie? Dan heb je ook geen vakantiegeld nodig. De verwrongen fantasie van bezuinigingsmaniakken. Ruding, De Graaf en De Koning bevelen hun lakens, terwijl ze aan kaalgeplukte uitkeringsrukkers* denken.

Maar goed, ter zake. Het 1 juli pakket is voorlopig van de baan. Uitgesteld tot januari. Zelfs de woordvoerder van de VVD (Veel Voordeel Deuren) was tegen. Niet vanwege medelijden met de minimumlijders, welnee. De Graaf had zijn zaakjes niet goed genoeg voorbereid. Robin Lischoten wil dat de kortingen pas doorgaan als hij er zeker van kan zijn, dat er niemand door de mazen kan glijpen. De vuile gluup. Als ik die disko een keer in het wild tegenkom, dan zal eierstruif zijn deel zijn. Dat kan er nog wel vanaf. (Korten!!)

Wat mij het meest tegen de borst is gestoten, is het walgelijke historisch bewustzijn van De Graaf.

Het beruchte pakket had doorgang moeten vinden op 1 juli 1984. Precies vijftig jaar na 1 juli 1934. De datum waarop Colijn, ook al zo'n 'christen', de uitkeringen met een ongeveer gelijk percentage liet verlagen.

Maar zijn coalitiegenoten geven blijk van een nog gedegener bewustzijn.

De kortingen van juli 1934 waren de direkte aanleiding voor het 'Jordaanooproer'. Na de gevechten werden de straten van de Jordaan geasfalteerd, opdat het wegdek niet meer als amunitie tegen de kit kon worden gebruikt. De coalitiegenoten stellen de kortingen uit tot 1 januari; dan liggen de straatstenen onder een laag sneeuw, of zitten op zijn minst heftig aan elkaar vast gevoren.

De opstand van juli 1934 werd, achteraf, gekenmerkt door het getal van het beest: zes.

De strijd duurde zes dagen, waarna onder andere het leger de orde van Colijn herstelde. Er vielen zes doden (!). Er werden zes mensen veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf.

De benadering van de pers was in die dagen al net zo 'objektief' als tegenwoordig. Voorbij gaan aan de oorzaak van de gevechten, en schelden op de lieden die de strijd aangaan.

Menno ter Braak schreef daar in die tijd over: "Er is iets in de toon van een krant, die een oproer beschrijft, iets zo aanmatigends en zelfvoldoends, dat men onwillekeurig iedere poging tot zuivere afrekening met sociale problemen met een ander oog gaat waarnemen."

Zonder dat men zelfs een spoor van twijfel aan de gemotiveerdheid dier termen kan ontdekken, hoort men de heren verslaggevers (soms met het aksent van dierbare ernst, dan weer in de stijl van het kalme divertissement) met de blanke vulpen inhakken op het 'gepeupel', de 'oproerkrakers', de tot een scholastiek begrip zonder enig aanschouwelijkheid verworpen 'opgeschoten jongens', de 'herriemakers' en de 'raddraaiers'; dat ik ditmaal tevergeefs heb gezocht naar het klassieke 'janhagel' en het oud-hollands 'grauw', is waarschijnlijk te wijten aan mijn onvolledige dokumentatie".

Enkele jaren terug (1982) geeft Victor Lebesque van de Volks(?)-krant een verslag van de strijd om de Lucky Luyk. Hij legt vooral de nadruk op 'leren jekkies', 'sjaaltjes voor de mond', 'helmen', 'schoenen met loden punten'. Als kwalifikaties voor de mensen die daarin schuil gaan komt hij niet verder dan 'gepeupel' en 'reischoppers'. Wat dat betreft was de taal in de dertiger jaren wat bloemrijker. De benadering blijft hetzelfde.

Elders in dit nummer staat een verslag van de razzia's der politiehonden (een pleonasme) op het Binnenhof en in de binnenstad tijdens 'de nacht van de kruisraket'. De pers legde de volgende dag de nadruk op een fikkie dat op het Binnenhof was gestookt en op de stenen die uit het plaveisel waren gehaald. Het vuur was van kleine afmeting en werd slechts gestookt met afval. De stenen werden gebruikt om herrie te maken op de dranghekken. De Haagsche Courant verscheen met een foto van een oude éénbenige op krukken, die met

zachte ME-hand van het plein werd verwijderd. Hoe aandoenlijk. Ze hebben ook een hart. Terwijl verder iedereen, ongeacht leeftijd, sekse of mobiliteit letterlijk naar huis werd geslagen (of rechtstreeks naar het ziekenhuis).

Dezelfde krant gaf enkele weken ervoor, na een aktie bij de haagse soos, gaven zij een perfecte omschrijving van wat 'diefstal in vereniging' is:

Fruit en melk gestolen bij sociale dienst

Den Haag — Zo'n twintig uitkeringsgerechtigden hebben tussen de middag fruit en melk uit de kantine van de gemeentelijke sociale dienst gestolen. Het 'proletarisch winkelen' was bedoeld als actie tegen de voorgenomen kortingen op de uitkeringen.

Tegen half één was een groep van veertig actievoerders tot de kantine van de sociale dienst doorgedrongen, maar werden door de bode niet door gelaten omdat ze niet wilden zeggen wat ze kwamen doen. Daarop verlieten ze het gebouw. Even later drongen ongeveer twintig actievoerders via de personeels-ingang de kantine binnen en namen appels en bekertjes melk weg, die ze in de kantine gingen zitten opeten.

Nadat de politie kwam zijn de demonstranten weggegaan. Er zijn geen arrestaties verricht. De hele actie duurde nog geen half uur.

Per 1 januari zullen de kortingen alsnog doorgaan. Per 1 januari komen wij met onze herdenking van het 'Jordaanooproer'.

Wat we in elk geval van de geschiedenis kunnen leren: doe wat je wilt, de burgerlijke pers schrijft je toch de grond in.

Waar u lekkerken eten in De Haag

Zo'n kleine veertig haagse uitkeringstrekkers hebben onlangs hun sosjale dienst een heel klein poepie laten ruiken.

Met weer eens een fikse korting in het vooruitzicht (dertig procent wegens het niet hebben van een eigen voordeur) togen ze naar het bloedheet centraal verwarmde gebouw van de SD aan de Neherkade.

In de hal werden ze verwelkomd door veiligheidsagenten en portiers, die informeerden wie de woordvoerder was. Hebben we niet, was het antwoord. Sommige mensen wilden de directeur wel spreken, als ze toch een wens mochten doen...

Dat ging niet. Afijn, na vijf minuten droop de hele club weer af, onder schampere opmerkingen van de veiligheidsmannekes, die nog nooit zo'n makkie hadden gehad. Terwijl ze beneden in de hal nog stoere praatjes met elkaar stonden te verkopen gingen de uitkeringstrekkers zich namelijk boven in de kantine te buiten aan het daar uitgestalde lekkers. De mop is namelijk dat de SD maar liefst DRIE voordeuren heeft, en de mensen die timide de hal verlieten namen buiten ineens een spurtje naar de inmiddels geopende tweede voordeur.

Na verloop van tijd kwam de kit en de conciërge om de eters naar buiten te sommeren. Een klein kind van een jaar of twee was nog niet uitgegeten en begon hartverscheurend te huilen. Reden voor de kit om buiten op de stoep zijn geweten schoon te praten met gelul als "misschien ben ik het best wel met u eens, maar uw ongenoegen mag u niet binnen tot uitdrukking brengen, dat kan niet"

Overigens, bij kortingen op uitkeringen heet het meestal dat het slachtoffer "voordeel" van een bepaalde situatie heeft. Wel, de prijzen die het personeel van de SD in hun kantine betalen, zijn aanleiding om deze sosjoos maar eens flink te korten!

APPELSCHA, OH APPELSCHA

pinksterlanddagen 8 t/m 11 juni

(van onze vrije verslaggever)

Kom ik vers, terug van subversieve en fijne kontakten in Polen, aan in Appelscha, vrijdags. Wat trof ik daar? Ook subversieve doch vriendelijke (zeker naar wat later bleek) en fijne kontakten. Hoewel er vermoedelijk wat BVD-types, provocateurs tussen zaten. Maar na vijftig jaar kan dat wel en zeker met de geplande demo in 't voorzicht.

Vrijdag was de aanloopdag. Het eten werd die avond reeds verzorgt door een van de vele stichtingen van Rampenplan uit Sittard. Het was goed (te) eten, beter dan vorig jaar, en zo bleef het alle dagen. Er waren informatieborden over de verschillende facetten van het militarisme in Nederland.

Zaterdagochtend werd er gepraat over de MMC-demo te Veenhuizen (munitiedepot en computercentrum, red.), dat daar in de buurt is.

's Middags gingen we er vanuit het kamp heen om te demonen. De bedoeling was dat er ook anderen zouden zijn. Daar heb ik weinig van gezien. Maar wij hadden toch enkele honderden mensen. Wat vond daar plaats? Liederengezang (of liederlijk gezang) en vooral bezielend entoesiasme van Vuile Mong. Toen men zich te dicht bij het hek bevond kwam de aldaar aanwezige brandweerauto (met spuit op het dak) in aksie. Die auto aan de ene kant van het hek, wij aan de andere kant. Daar ook enkele M.E.-mannetjes met hond en wat militairen. Ze spotten met gevarieerde krachten, en soms met water soms verrijkt met een 'wasmiddel', wat schuim opleverde.

Dit alles kwam maximaal 8 meter ver, nog niet eens de afstand van de poort tot de weg. Sommigen bleven in de waterstraal staan, bijv. met paraplu.

Daardoor kon in diverse kranten de foto komen, waarop een oude 'held' (had de 2de WO meegemaakt) en een jonge held met een bosje plaatse-lijk geplukte bloemen.

Daarna volgde een wandeling rond het terrein, wat ongeveer een uur duurde.

Enkelen zaten aan het hek of aan de borden of aan de af luisterapparatuur welke vast aan het hek zat (binnenkant), hetgeen reacties van de mensen in de busjes die ons volgden opleverde: boos kijken en foto's nemen. Aan het einde van de demo grepen enkele gewone agenten in. Ze probeerden er een aantal mee te nemen, resultaat van de foto's, doch het gelukte ze niet. Ze werden op tijd door de onzen ontzet.

De diskuzz die avond over een op te richten (nieuwe) IAMV (Int. Anti-Mil. Ver.) verliep niet zo best, doordat men de diverse actieve groepjes trachtte te coördineren (waar men blijkbaar nog niet aan toe was). Effekt bijna nihil, maar wel een verhaal dat dit alles eigenlijk zou moeten via het internationaal anarchisme (bestaat dat dan?). Onzin: Want een Anarcho is wel een anti-militarist, omgekeerd niet! Zondagochtend over de anti-verkiezingen. Dit liep uit op de bekende diskuzz over of: ieder is ideologies tegen verkiezingen, of: men laat iedereen vrij te doen wat men wil. Wel ging een groepje in de omgeving (diverse dorpen) plakken.

Zondagmiddag. Vrouwen tegen militarisme: het leverde een korte diskuzz op die in kleinere kring 's avonds voortgezet werd.

Zondagavond Vuile Mong tejater met daarna muziek door een anti-mil. koor en een Amsterdamse straatmuziekgroep/orkest. Maandagochtend de nabesprekingen, die weinig opleverden.

Wat was er verder te beleven. Naast iedere dag warme hap door Rampenplan veel informatie, boeken, affiesjes, buttons, posters van anarchistiese groepen en boekhandels. Affijn, verder vermelden de aantekeningen van onze correspondent een weergave van de diskussie over wel of niet actief inzetten voor Nicaragua.: ondanks, of juist vanwege, het afglijden naar centralisme ondersteunen, dan wel eens actief ondersteunen. USSR-imperialisme is tenslotte wel anders, maar niet beter. Laat ieder met inzicht strijden, tegen welke onderdrukking dan ook. Strijd je strijd in solidariteit.

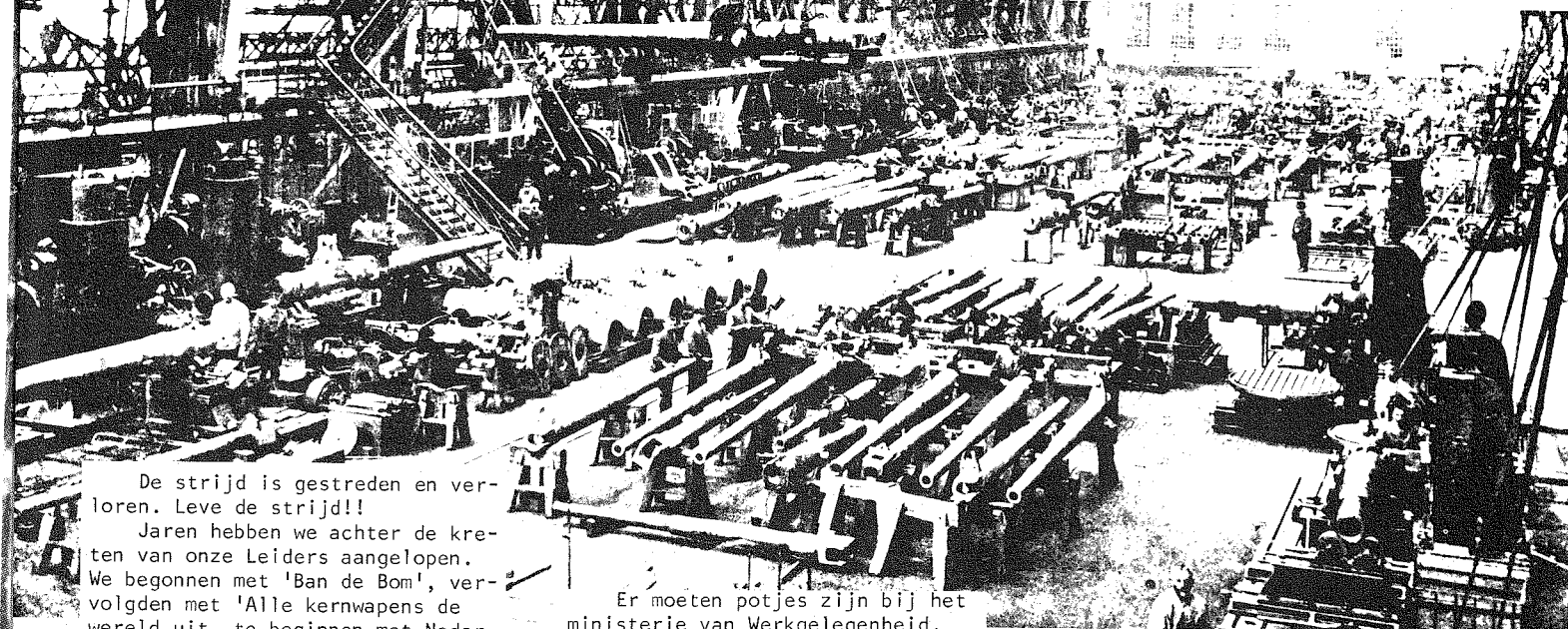
korrespondent KARL
beschadiging en vertaling
van het artikel KEES (sorry)

Een marechaussee maakt stiekem notities tijdens een anarchistische 'Pinkstermobilisatie', Appelscha 1933

privatiseren

die handel!

De strijd is gestreden en verloren. Leve de strijd!!

Jaren hebben we achter de kreten van onze Leiders aangelopen. We begonnen met 'Ban de Bom', vervolgens met 'Alle kernwapens de wereld uit, te beginnen met Nederland', we liepen op onze laatste benen achter de kreet 'Kruisraketten: Nee'.

Enkele van onze Leiders hebben nog niet goed in de gaten hoe de zaken ervoor staan en blijven in wanhoop aan de oude kreten vasthouden. Sieni Strikwerda, Maarten van Traa; ze worden oud. Slechts één heeft er het ware christelijke licht gezien: Nee-mits-Jan Faber. Als sekretaris van het interkerkelijk vredesberaad heeft hij een seintje gekregen van de grote roergangster in the sky, leider der leiders. Nee-mits-Jan zegt duidelijk: Oké, verloren, plaats die handel.

MAAR DAAR HOUDT HET NIET OP!! Nu is het de tijd om door te stoten en, vooral, de grotere verbanden te zien.

Om enkele, met elkaar verband houdende problemen aan te snijden: de grote werkloosheid, vooral onder de jeugd. De daaruit voortvloeiende agressie (denk daarbij eens aan de voetbalsupporters), het te veel aan groen in ons land, het losweken van het vijanddenken bij grote groepen van onze bevolking, het ongelooft in een eigen, volwaardige toekomst.....

Het is al vaker als flauwe grap gebruikt, maar nu dan serieus: de oplossing is plaatsen van de bruistabletten en, nogmaals, allemaal, alle 572, op Nederlands grondgebied. Maar, wat nog belangrijker is, niet door het Nederlandse of Amerikaanse leger. Nee, door het partikulier initiatief. En in het bijzonder jongeren.

Er moeten potjes zijn bij het ministerie van Werkgelegenheid, bij de Stichting Schep je eigen Werk, bij de gemeentelijke sociale dienst. Potjes om de startsubsidies (de conversie van de START-besprekingen!!) te verlenen aan groepen jongeren, verspreid over het land, om een eigen 'flight' (=16 bruiskluchtwapens) in eigen beheer te exploiteren.

Verdeeld over het land zullen dus 36 (572:16) groepen jongeren aan de slag kunnen.

En hier liggen meteen legio mogelijkheden tot een echt verenigd West Europa. De verschillende flights bruistabletten kunnen namelijk op afstand eigendom blijven van de landen waar ze oorspronkelijk geplaatst moesten worden. Jongerengroepen uit de verschillende landen kunnen dan enkele keren per jaar naar Nederland komen om hun eigen flights te verzorgen. Je moet hierbij denken aan de konstruktie die bij veel kinderboerderijen wordt gebruikt; de kinderen hebben de dieren niet thuis (dat kan vaak ook niet), maar ze hebben een eigen beest, dat ze iedere dag komen vertroetelen, op de kinderboerderij zitten.

Jongeren in de verschillende landen kunnen ook hun eigen vervoersbedrijfjes opstarten. Bedrijven met vrachtwagens, die, ook weer enkele malen per jaar, naar Nederland komen om de noodzakelijke uitrij-oefeningen te doen. En in geval van nood (duikboten in de Zweedse wateren, zuid-afrikaanse tennissers op het Melkhuisje etc.) moeten die dingen toch over Europa worden verspreid.

Hier liggen ook mogelijkheden voor kunstenaars, die uit de BKR zijn gestoten. Schilders, architecten, beeldhouwers enzovoorts. Waarom al die raketten dezelfde kleur? Waarom allemaal dezelfde loodsen? Waarom dezelfde omheiningen en wachttorens (tegen Maarten en Sieni en consorten die van geen ophouden weten)? Het is tijd voor een nieuw creatief elan.

Ten slotte nog dit. Vijanddenken is goed, noodzakelijk voor de wapenindustrie, dus voor de werkgelegenheid. Dit denken te laten ontsporen in het idee dat er werkelijk ooit een aanval vanuit het oosten zal komen is dom, historisch onjuist, paranoide. Dit soort simpele gedachten is leuk voor zwakbegaafden zoals de heer Luns: seniel geboren en nu pas op weg naar het bejaarden-tehuis. Maar wij, weldenkende mensen, die wel de lagere school hebben doorlopen (en ons nooit door een broertje het lidmaatschap van een fascistische partij hebben laten aanpraten), wij moeten reëler, maar vooral grootser denken.

Zoals een gezonde koopmansgeest tonnen en nog eens tonnen graan aan de Sovjet Unie weet te verkopen, zo kunnen ook wij onze bruistabletten in de verkoop gooien. Maar: op onze voorwaarden.

Ze blijven op Nederlands grondgebied (het is tenslotte ons idee) om zodoende hier te lande weer wat groepen jongeren aan een gelukkige en werkzame toekomst te helpen.

Woensdagavond 13 juni belandde ik bij toeval op het Binnenhof, waar op dat moment de debatten nog aan de gang waren over de plaatsing van de kruisraketten. Van de "Volksomloop" die de KKN had georganiseerd was weinig terecht gekomen. Welke gek heeft er ook zin in om een beetje om het Binnenhof heen te wandelen. Kan die energie niet beter besteed worden. 's Avonds op het Binnenhof waren er een hoop mensen in ieder geval op een leukere manier bezig (of die zin had betwijfel ik ook, maar goed), door de dranghekken te gebruiken als drumstel, werd er een urenlange durend konsert opgevoerd, oorverdovend, maar beter aan te horen dan het geleuter dat uit de door de KKN opgehangen luidsprekers kwam, met als dieptepunt de verklaring van Janmaat.

Het slaan op de dranghekken werd zo nu en dan nog even aangevuld met wat trekken aan de hekken (waarom stonden ze er eigenlijk?), waarna ze door oom agent weer werden teruggetrokken. Tegen elfen werd vast een begin gemaakt met het schoonmaken van het plein door van het afval een kampvuur te maken. Al met al een vrolijke sfeer, tot dat tegen twaalfven opeens de ME werd losgelaten.

Uit mededelingen op het klachtenburo bleek achteraf dat zo rond half twaalf de KKN de politie heeft gebeld met de mededeling dat zij verder niet meer verantwoordelijk waren voor de gebeurtenissen op het Binnenhof. Vermoedelijk was men bang dat de feeststemming na de stemming in de Tweede Kamer wat grimmiger zou worden. Wie weet zou er weer, net als bij de FNV-demonstratie, een steen door de ruiten kunnen vliegen. Voor de KKN reden om zich al op voorhand te distancieren, nee sterker nog, om de politie te bellen.

Wel die hadden kennelijk genoeg aan een half woord. Zonder voorafgaande waarschuwing werd er een peleton ME'ers het Binnenhof opgejaagd. Kennelijk hadden ze al uren staan trappelen van ongeduld, want de manier waarop werd opgetreden was heel smerig. In enkele minuten tijd werd iedereen die zich op het Binnenhof bevond het plein afgeknuppeld. Met als smerige voorbeelden o.a. een meisje die trachtte twee oudere mensen te beschermen door er voor te gaan staan, werd in elkaar geslagen; een jongen met een kunstbeen werd, nadat hij dat had duidelijk gemaakt, over de grond weggesleurd.

DE KKN ZET HET SEIN OP GROEN VOOR EEN PARTIJTJE MATTEN DE ME OP JACHT

toen bij haar achternaam aangesproken met de mededeling dat ze nu nog even doorgingën, waarna ze nog de nodige schoppen kreeg.

De politieaktie bleek goed te zijn voorbereid, want de omgeving van het Buitenhof bleek te sterven van de hoeveelheden ME'ers en stillen. Aangezien de groep mensen die eventueel nog verzet zou willen bieden veel te klein was en het dreigde uit te lopen in een grote slachtpartij, besloot ik zelf, ik was al in elkaar geslagen, maar weg te gaan. Op de terugweg besloot ik om nog even de mensen in het Brullend Breekijzer te waarschuwen. Daar vlak bij kreeg ik de tweede verrassing in blauwe verpakking. Op de Grote Markt, op zeer ruime afstand van het Binnenhof dus, kwam een jeep met ME aanscheuren. Jolig zwaaiend met hun knuppels werd mij en enkele anderen toegeschreeuwd dat we harder moesten lopen. Ik holde daarop een steeg in en dacht na een meter of tien wel ver genoeg te zijn. Dat bleek een pijnlijke vergissing te zijn. Achter me doken twee ME'ers op die vonden dat ik "nog harder moest lopen". Mijn mededeling dat ik daar gewoon liep en niets deed was voldoende aanleiding om enthousiast op mijn hoofd te gaan staan meppen, waarbij ze me een gat in mijn hoofd sloegen. Na zich uit geleefd te hebben keerden ze om en reden met hun kollega's door naar vermoedelijk het volgende slachtoffer.

Diverse mensen belandden ook nog in de bak. T: na een kwartier werd ik weer vrijgelaten, met de mededeling, dat het nu wel weer leuk was geweest.

Zonder enige direkte aanleiding en ook zonder enige waarschuwing vooraf heeft de Haagse politie weer eens de kans aangegrepen om zich uit te leven op de hoofden van 'het linkse tuig'. Op het klachtenburo wisten ze te vertellen dat er binnen het korps de nodige 'onvrede' heerste over het feit dat men "de ME niet in de hand had kunnen houden". Dat is tamelijk zacht uitgedrukt voor het in elkaar slaan van demonstranten, jong en oud, en toevallige passanten ergens op straat. In de raad zijn vragen gesteld, die zullen wel weer "krachtig" door Schöls beantwoord worden. En heeft de KKN zich al gedistancieerd van het politioptreden? Bel nog eens naar de politie!

Woensdrecht 1,2,3 juni 1984 een anarcho- chaotische ana- lyse

Volgens onze aktieradio hadden onze kameraden uit het Oosten in derlui krantje 'Pravda' geschreven dat wij helden zijn. Zij hebben gelijk: wij hebben immers de zwijnen getrotseerd; wij hebben in de brandende zon geleden in de blokkades voor de poorten. Voetgangers, fietsers, auto's, ja zelfs een stuk of wat tanks stuurden wij terug (het was donker, maar de silhouetten waren duidelijk).

Het vervelende met de Pravda-kommunisten is dat ze zoveel vergissingen maken. Het ene moment ben je een held en het andere moment zeggen ze al dat je toch eigenlijk niet helemaal een held/in bent, want je bent geen echt overtuigd volgeling van de grote roerganger annex leider, annex koning der koningen annex Führer annex vader des vaderlands Lenin en je gelooft ook niet in god de vader Marx. En het volgende moment ben je dus een ketter, speel je de fascist in de kaart, of, als je geluk hebt, was je alleen maar misleid en mag je drie jaar in een werkkamp helpen Siberië op te stuwen in de vaart der volkeren.

Maar het moest over Woensdrecht gaan. Nou eh, we hebben weer veel geblooit, gezopen en weinig geslagen. Op een gegeven moment gingen we uit anti-militaristische plicht ook nog eens een nacht bij die poort hangen en toen was ik dus wel gebroken. Maar we hebben wel gelachen, tranen met tuiten.

Trouwens, ik heb wel veel 'Zwar-te' lezersters gemist..... Ja, dat soort ken ik wel; wel linkse Llaadjes lezen hè, maar nooit eens gezellig ertegenaan. Nee, dur moet weer eerst revolutie zijn en dan doen ze wel mee, of ze waren weer bezig met derlui relaties, flauw hoor.

Hoe moet dat straks nou als we de Grote, Permanente, Direkte, Totale Blokkade van Woensdrecht gaan doen? Nou ja, je kunt altijd nog op de tv zien dat de glorieuze kruisraketten de basis op rijden, maar ik heb liever mijn verbeelding aan de macht en schijt aan de politieke realiteit.

Als je maar niet wil vergeten dat Woensdrecht ook in jouw kop zit.

Herman, Prinsegracht 36, tel. 639273 (dat weten ze toch al).

PROCES-VERBAAL

Onderstaand stuk is voor het grootste deel een bewerking van een artikel uit de KRI van mei '84 over de nieuwe organisatie- en bevelsstructuur van de smets bij grootschalige optredens. We hebben het zo duidelijk mogelijk herschreven maar het is en blijft een vrij taai, droge stof. Daarom is het handig om tijdens het lezen het schemaatje erbij te bekijken, dan zie je steeds duidelijk het verband.

Met de ervaringen van ruim 4 jaar lang grootschalig politie-optreden tegen axes achter de kiezen, en met hetzekere vooruitzicht op meer verstoringen van de openbare orde in de komende jaren, hebben de ministers van justitie en binnenlandse zaken in februari een 'Algemene Handleiding' afgescheiden, een soort van modelhandboek voor M.E. en andere politie-eenheden die bij onregeligheden (wat 'n heerlijk woord is dat toch) ingezet worden.

Deze handleiding is gebaseerd op een rapport van de 'werkgroep geïntegreerde staven bij politieoptreden in groot verband' uit 1982. Deze werkgroep bestond uit vertegenwoordigers van bestuurlijke en justitiële autoriteiten, (gemeente- en rijks-) politie en maresjosee en had tot taak aanbeveling te doen over de politie-organisatie bij grote rellen, die met name in 1980 (Vondelstraat, 30 april) niet zo best bleek te functioneren. In die (goede ouwe?) tijd bestonden er tal van draaiboeken voor grootschalig politieoptreden, die door de werkgroep geïntegreerd zijn, en omgesmeed tot één uniform draaiboek: De nieuwe 'Algemene Handleiding', "toepasbaar in elk geval van politieoptreden in groot verband", aldus de werkgroep.

Alles is geregeld, elk onderdeel van besluitvorming en bevelvoering gestandaardiseerd

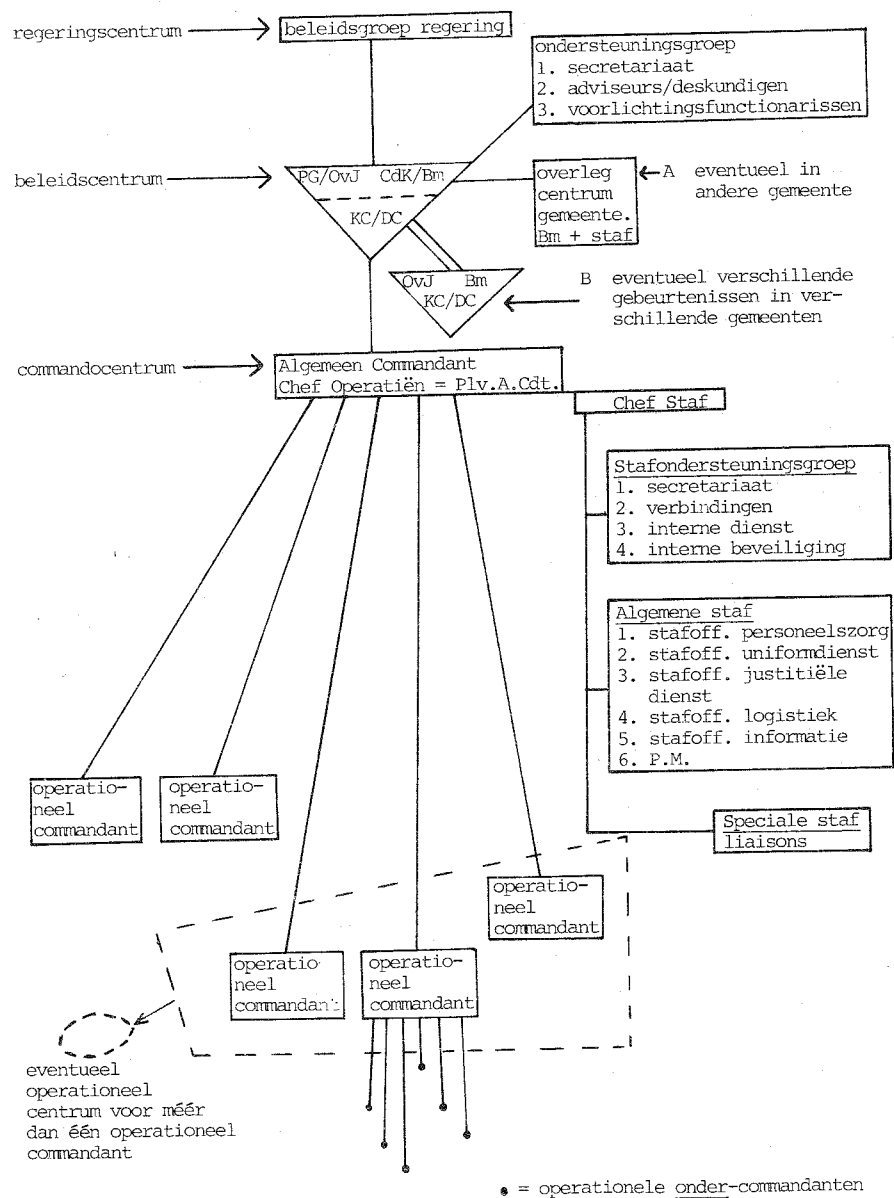
Met dit draaiboek zijn er weer een paar zevenmijlsslappen gezet op het pad van de militarisering van smets. De nieuwe organisatiestructuur is een strakke hiërarchie met bevelslijnen van boven naar beneden.

Bij "rechtsordeverstoringen op landelijke schaal of van landelijke betekenis" staat het regeringscentrum bovenaan in de hiërarchie. Hierin zit de beleidsgroep regering, die bestaat uit de ministers van binnenlandse zaken, justitie en defensie, plus eventueel andere ministers en deskundigen.

Direkt hieronder staat het beleidscentrum, dat is het driehoeksoverleg van burgemeesters, officier van justitie en korpschef (gemeentepolitie) of distriktscommandant (rijkspolitie). Bij ordeverstoringen van 'boven-lokaal' belang wordt dit zootje aangevuld met de kommissaris van de koningin, de procureur-generaal en mogelijk wat burgemeesters en korpschefs cq. distriktscommandanten. Hier worden de hoofdlijnen van het beleid, de algeme-

ne strategie, de taktiek en de 'tolerantiegrenzen' bepaald. En natuurlijk worden er vanuit het beleidscentrum contacten met de pers onderhouden -want in die pers moet de werkelijkheid 'weergegeven' worden volgens de visie van de heersende macht. Het driehoeksoverleg wordt bijgestaan door een ondersteuningsgroep van adviseurs, deskundigen en voorlichtings- (dwz. propaganda-)functionarissen.

III. Organisationschema in geval van politie-optreden in groot verband, bij een gebeurtenis van meer dan plaatselijke betekenis (op provinciaal niveau).

PROCES-VERBAAL

Het volgende -lagere- nivo is dat van het Kommandocentrum, waar het beleid wordt voorbereid en uitgevoerd. Hiervoor is er een vaste staf, bestaande uit acht officieren, van gemeente- en rijkspolitie, die samen ("als een team") zijn opgeleid en getraind. In elk van de 5 regioos waarin Nederland voor dit doel is verdeeld bestaat zo'n vaste staf. Overigens hebben we in de Zwarte-regio met maar liefst 3 van die 'geïntegreerde stafverbanden' te maken; er is er één voor Den Haag (rijks- en gemeentepolitie van het arrondissement Den Haag, samen met de haagse gemeentepolitie), één voor Rotterdam (rijks- en gemeentepolitie uit de rest van zuid-Holland samen met de Rotterdamse gemeentepolitie), en één voor Amsterdam (rijks- en gemeentepolitie van Utrecht en Noord-Holland samen met de Am*damse gemeentepolitie).

De andere 2 regioos zijn: Enschede, (rijks- en gemeentepolitie van Gelderland, Overijssel, Drenthe Friesland en Groningen) en Eindhoven, (rijks- en gemeentepolitie van Brabant en Limburg).

Wanneer er wat loos is zit de top van deze staf, de algemeen commandant en de chef operatiën (die ook plaatsvervangend algemeen commandant is), in het kommandocentrum. De Algemeen Commandant (of zijn plaatsvervanger) voert het bevel over alle politietroepen op basis van de beleidsbepalingen van bovenaf en van de 'operationele plannen' en een 'politieel actieplan', die door hemzelf ontwikkeld zijn. Dit kommandocentrum is de spil van het hele gebeuren; hier worden de beleidslijnen omgezet in daden (charges, traangas, inzet van arrestatieteams, enz.), en hier wordt bepaald welke informatie over het strijdgevoel de hogere niveaus (de beleidsmakers) bereikt.

De overige politieofficieren van de vaste staf zitten in deze situatie in de 'Algemene Staf', en houden zich bezig met de voorbereiding van

politie-auto anno 1984

de 'operationele plannen' en het 'politieel actieplan' op hun eigen deelgebied. Zij hebben geen bevelsbevoegdheden, maar adviseren de Algemeen Commandant (via de Chef Staf, die ook hun werkzaamheden coördineert). Bovendien onderhouden zij tijdens het gedonder rechtstreeks contact met de 'Operationele Commandanten' (die zitten weer een trapje lager) over de uitvoering van hun eigen taakgebied op het slagveld. Deze taakgebieden zijn:

- personeelszorg,
- uniformdienst
- justitiële dienst
- logistiek
- informatie

Elke stafofficier heeft voor zijn taakgebied een aantal bureaus ter beschikking. De Stafofficier 'Personeelszorg' heeft bijvoorbeeld de bureaus personeelsbegeleiding (o.a. voor ontspanning in de vorm van pornofilms) en interne voorlichting en presentatie (o.a. voor 'het verstrekken van -geselecteerde- informatie aan het personeel' -onderstreping door de Zwarte-) onder zich.

De stafofficier 'justitiële dienst' zwaait de scepter over de bureaus taktische en technische recherche, waaronder o.a. de arrestatieteams en andere stillen vallen en heeft nauw contact met de bureaus informatie-inwinning, observatie en informatie-verbinding, die toebehoren aan de stafofficier 'informatie'. Deze stafofficiers moeten ook contacten onderhouden met de BVD, de Centrale Recherche Informatiedienst (CRI), de herkenningdienst, de (centrale) inlichtingendienst en de bijzondere bijstandseenheid, en de stafofficier informatie moet er voor zorgen dat elk van deze diensten "goede ingang heeft in de betreffende stafofficiers".

Nog steeds op hetzelfde niveau -dat van het kommandocentrum dus- bestaan er naast de algemene staf nog een speciale staf en een stafofficiersondersteuningsgroep (sekretariaat, verbindingen, interne dienst en interne beveiliging), die ter beschikking staan van de Chef Staf, die, zoals gezegd, de schakel is tussen deze klups en de Algemeen (bevelvoerend) Commandant.

PG = procureur-generaal
OvJ = officier van justitie
CdK = kommissaris van de koningin
Bm = burgemeester
KC = korpschef (gempol)
DC = distriktscommandant (rijkspol)
Plv.A.Cdt. = plaatsvervangend algemeen commandant

«Opdonderen, geen foto's of ik ram je in elkaar»

Het nivo hieronder bestaat uit de Operationeel Kommandanten die, ieder vanuit een afzonderlijke kommandokamer de operaties uitvoeren en daarvoor een politie-eenheid onder zich hebben. Tussen deze operationele kommandanten en de politietroepen staan er nog de operationele onderkommandanten, zeg maar de bevelhebbers te velde. Elke operationeel kommandant heeft een direkte verbinding met het kommandocentrum - dus ook met elk van de stafofficieren. Trouwens, tussen alle beslissings- en kommandonivo's moet er zoveel mogelijk een direkte telefoonverbinding, 'een hot-line', bestaan en geen radiokontakt "in verband met het eventueel af luisteren van de politie-frequentie".

Het voorgaande zou je met een beetje naïviteit nog kunnen zien als een vrij globale opzet voor de organisatie van grootschalige politieoptredens. Maar met name in de bijlagen van de 'Algemene Handleiding' wordt alles tot in de details uitgewerkt. Zo is er een vast model voor de opzet van een 'politieel actieplan' door de Algemeen Kommandant: "Het model-actieplan is opgebouwd uit 5 paragrafen (...) de paragrafen zijn onderverdeeld in sub-paragrafen (...). De sub-paragrafen (...) soms in sub-subparagrafen."

Bij de paragraaf 'Toestand' vind je in de tweede sub-paragraaf 'Betrokken groeperingen' de volgende sub-subparagrafen:

- Aantal en samenstelling (soorten aktiegroepen/verdachten e.a.)
- Lokaties
- Middelen (wapens, zenders)
- Doelstellingen
- Eigenaardigheden en beperkingen
- Mogelijkheden
- Aktiviteiten
- Wijze van optreden

Hierbij vermeldt de toelichting dan nog ten overvloede: "Op hoger niveau kan eventueel de Stafofficier Informatie hier zijn gegevens vermelden."

Als je denkt aan de sterk toegenomen registratiedrift van de smeris in de afgelopen anderhalf jaar en aan de eveneens toegenomen (en bekend geworden) activiteiten van verschillende inlichtingendiensten in de afgelopen drie jaar, dan moet je wel konkluderen dat ze ons vrij precies in kaart hebben gebracht en dus ook de mate en soort van repressie nauwkeurig kunnen afstemmen op de te verwachten onregeligheden.

Voor ons is het dan ook de vraag of we, ondanks deze meer verfijnde repressie-methoden, nog wel grote konfrontaties met de smeris aanwillen - en daar een goeie manier voor vinden-, of ons méér dan tot nu toe gaan richten op het uitvoeren van kleine, stiekeme en relatief ongrijpbare (sabotage-)akties. Waarbij het natuurlijk wel zo is, dat grote konfrontaties soms niet te omzeilen zijn, en we er rekening mee moeten houden dat het doen van kleine sabotage-akties verharding van de repressie tegen andere akties tot gevolg kan hebben.

De voorzitter van de Nederlandse Vereniging van Journalisten, TIJD-hoofdredacteur Arie Kuiper, die nadrukkelijk stelt dat zijn organisatie geen verantwoordelijkheid draagt voor het boek; de voorlichter van de Amsterdamse politie, Klaas Wilting, die het uitermate zwart-wit vindt, 'Niet schieten op de journalist' is in elk geval een publikatie waarin partij wordt gekozen, een uitgave waarin de schrijvers hun engagement als journalist uitdragen. De ondertitel luidt: 'pers en politie in Nederland'. Op die relatie wordt uitgebreid ingegaan.

Charles van der Leeuw neemt de hoofdmoot voor zijn rekening, een verslag over een groot aantal molesteringen van journalisten door de politie. Hij schetst verder enige achtergronden, zoals het ontstaan van de politieperskaart; Frits de Graaf gaat in op de auteursrechtelijke aspecten Herman van uitgeverij LONT vergelijkt de Nederlandse situatie met het buitenland. De laatste komt tot de trieste konklusie dat in Nederland geen strenge perswetgeving nodig is, zoals in de Bondsrepubliek, waar van agenten geen foto's mogen worden gemaakt. In Nederland is er al sprake van zelfcensuur, en van agenten die wederrechtelijk adequate verslaggeving onmogelijk maken. 'Het schokkende en verontrustende zit 'm er feitelijk in, dat dit (perscensuur) juist helemaal niet nodig lijkt te zijn', aldus deze libertaire uitgever.

De grondwetswijziging van februari 1983 verruimde het oorspronkelijke grondrecht 'vrijheid van drukpers' tot 'vrijheid van meningsuiting'. Iedereen kan via radio, tv, film of drukwerk zaken openbaar maken. Dat impliceert het recht om je mening te geven over controverses waarbij de politie is betrokken.

In situatie van ordeverstoring is deze mogelijkheid beperkt tot journalisten, anderen worden weggeslagen. Om je als journalist kenbaar te maken is er een zogenaamde politieperskaart. Het grondrecht bestaat in dit geval

voor de meeste Nederlanders niet. Het bestaat echter evenmin voor alle journalisten. Zo wordt in Den Haag, waar het grootste aantal demonstraties van Nederland plaats vindt, alleen een (plaatselijke) politieperskaart verstrekt aan journalisten die werken voor een orgaan ('n persburo, 'n krant) met rechtspersoonlijkheid. De meeste alternatieve media vormen geen rechtspersoon. Zowel om strafrechtelijke redenen (zie Radikal) als uit financiële motieven kiest men hier niet voor.

Het is precies deze groep die veelvuldig gewelddadig met de politie gekonfronteerd wordt met de politie. Zelf kunnen ze er geen verslag van doen als journalist. Dat privilege blijft voorbehouden aan de grote pers, waar slechts enkele kranten hun standpunt recht doen.

In 'Niet schieten op de journalist' is één van de harde konklusies: 'De media kunnen op overheidsbemoediging rekenen wanneer zij niet de ideeën van de overheid vertolken. Verkeerde opinies, dat wil zeggen opinies ten gunste van aktiegroepen, worden tot de orde geroepen'. De voormalige minister van Binnenlandse Zaken en vicepresident Wiegel, richtte zich openlijk tegen de VARA en Radio Stad Amsterdam, omdat deze twee omroepen het klassieke hoor en wederhoor hadden toegepast tijdens de kroning van Beatrix in 1980, en de 'republikeinse' demonstranten aan het woord hadden gelaten. Radioverslaggever Stan van Houcke werd kort daarop uit het Amsterdamse Paleis van Justitie geknuppeld toen hij een rechtzaak wilde verslaan, wegens zijn reportage over de kroning.

Komt bij de schrijvende pers meestal maar één kant aan het woord, bij fotografen en filmers is dat anders. De meeste voorvallen van mishandeling, intimidatie, molest, het afnemen van materiaal betreffen nu juist fotografen.

Zij zijn als hun schrijvende collega's uitgerust met een politieperskaart, uitgegeven door de Stichting Landelijke Politieperskaart. Hierin

zitten vier organisaties van journalisten. Perskaarten kunnen geweigerd worden volgens de huishoudelijke reglementen als de journalist de politie in ernstige mate in haar werk heeft gehinderd. Charles van der Leeuw stelt: 'Dat de politie wel degelijk invloed heeft op het al dan niet weigeren van een kaart, als die politie maar hard genoeg roept dat de betrokken journalist agenten in hun werk heeft gehinderd, en de stichting zich daardoor laat overtuigen.'

De politieperskaart wordt soms gehanteerd om journalisten buiten openbare rechtszittingen te houden.

Maar al heb je zo'n identiteitsbewijs, in de wandeling relenkaart genoemd, dan ben je nog niet veilig. Een greep uit de vele gevallen van buitensporig optreden van de politie tegenover journalisten die hun werk doen. Zaterdag 3 juli 1980, bij de ontruiming van het kraakpand 'De Vogelstruys' in Amsterdam; fotograaf Joop Blom van De Waarheid maakt een fotoreportage. Daarbij wordt hij, hoewel hij z'n kaart duidelijk zichtbaar draagt, door twee agenten van de ME bewusteloos geslagen. Als hij weer bijkomt zijn bril en objektief van zijn fototoestel verdwenen.

Typerend is wat Johan Rebel van het fotoburo Interpress meemaakt op 27 april 1983 bij de ontruiming van een pand waar de bewoners uit werden gezet wegens huurschuld. Een jongen die dit probeert tegen te gaan wordt door tien politieagenten tegelijk in elkaar geslagen. Wanneer Rebel het sadistische tafereel wil vastleggen, komen een agent en een lid van de knokploeg die de deurwaarder vergezelt naar hem toe. De laatste, aangetrokken uit de onderwereld van Amsterdam, snauwt: 'opdonderen, geen foto's of ik ram je in elkaar'.

Dirk-Jan Prins van De Telegraf wordt door dezelfde schreeuwlelijk bij een reportage in de Bijlmer in het gezicht geslagen.

Aanhouding is een ander middel. Slachtoffers daarvan

zijn oa. op Prinsjesdag 1983 fotografe Brigitte Maas van De Waarheid in Den Haag bij een aktie 'proletarische winkelen' bij een warenhuis. En een dag later in Amsterdam Waarheidfotografe Anne Vailant, alweer bij een aktie proletarische winkelen. Beschuldiging van winkeldiefstal, in boeien afgevoerd en tot vrijdag opgesloten, het grootste deel van de tijd in een isoleercel. (een verzoek om schadevergoeding werd later door de rechter toegewezen).

Een paar dagen later, 26 september 1983, maakt Bart Breukel, verslaggever van Radio Stad, kennis met de handboeien. Bij een herkraak na ontruiming van een pand aan de Stadhouderskade; een agent probeert tevergeefs zijn microfoon uit zijn hand te slaan, hij haalt er twee mede-agenten bij en pikt Breukel uit een rij kollega's. Breukel krijgt een trap in zijn kruis en probeert een mede-journalist te waarschuwen, waarop de chauffeur van de politiebus hem toevoegt: 'ik sla je al je tanden uit je bek als je 'm niet dicht houdt!'

Direkteur van Radio Stad Leo Jacobs reageert hierop: 'De omroep heeft hier aanwijsbaar materiele schade geleden. Er is een journalist zonder enige provocatie mishandeld en op valse beschuldiging gearresteerd. Dit is machtsmisbruik, misbruik van recht in juristentaal'.

Vraag is of deze en andere incidenten een structurele zaak zijn, bewust worden aangemoedigd, om de politie onwelgevallige verslaggevers te doen kwijtraken, of dat het om toevalligheden gaat.

De samenstellers vinden het een doelbewuste vorm van censuur. Duidelijk is dat elke keer dat een journalist belemmerd wordt in zijn werk, wordt mishandeld of gearresteerd, er één te veel is. Politieperskaart of geen politieperskaart.

Charles van der Leeuw e.a., Niet schieten op de journalist - pers en politie in Nederland, LONT, maart 1984, 64 pag., f9,- bestellen: postbus 1823, A'dam, giro 2383456, of bij de kritische boekhandel.

„Widerstand ist möglich“

Onderstaande tekst stond in het juni-nummer van EMMA. Het is geen door Emma gemaakt interview, maar een door 'Rote Zora' zelf toegevoerd stuk.

Rote Zora beschouwd zich zelf als een deel van de in Duitsland actieve "Revolutionäre Zelle", waarover we in voorgaande Zwartes al vaker publiceerden.

De eerste keer dat Rote Zora van zich liet horen was in mei '77. Ze pleegden toen een bomaanslag op een gebouw van de Duitse artsenvereniging in Keulen. In een verklaring werd gesteld dat ze: deze vereniging beschouwen als een vertegenwoordiger van de verkrachters in witte kielen. Er volgden aanslagen op Schering (het Duogynon-proces), pornowinkels en vrouwenhandelaren. De aanslagen waren altijd gericht op materieel. In augustus '83 bleven ze voor de villa van een handelaar in Thaise meisjes in Münster zijn bus op. Deze vrouwenhandelaren leveren exotische vrouwen aan Duitse mannen met "leveringsvoorwaarden", met een "katalogus" en "opzicht". Justitie en politie zagen tot op heden geen mogelijkheden om tegen deze moderne slavenhandelaren op te treden. "Te vrezin" schreef onlangs der Spiegel, "hebben deze vrouwenhandelaren alleen Rote Zora."

In dit interview verklaart Rote Zora waarom ze zo handelen en dat ze zich zelf als een deel van de Revolutionäre Zellen (RZ) beschouwen.

Wie zijn jullie eigenlijk?

Zora 1: Als je dat persoonlijk bedoelt, dan zijn we vrouwen tussen de 20 en 51, sommigen van ons werken, enkelen nemen gewoon wat ze nodig hebben, anderen zijn nog niet door het sociale net gevallen. Sommige hebben kinderen, vele anderen niet. Sommige vrouwen zijn lesbiërs, andere houden van mannen. We winkelen in walgelijke supermarkten, we wonen in akelige huizen, we wandelen graag en gaan naar de bioscoop en het theater. We leven met de tegenstelling, dat veel dingen die we zouden willen doen niet kunnen. Maar na een geslaagde actie zijn we zeer tevreden.

Hoe zijn jullie aan jullie naam gekomen?

Zora 2: "Rote Zora en haar bende", dat is de wilde geuzin, die de rijken besteeft om het aan de armen te geven. En het vormen van bendes schijnt tot op heden het voorrecht van mannen te zijn. De duizenden ketenen, waarmee we als meisjes en als vrouwen, geboeid worden, moeten ons toch massaal tot "bandietinnen voor de vrijheid" maken. Wetten, recht en orde zijn in principe te-

gen ons, zelfs als we een paar rechten zwaar bevochten hebben en dagelijks opnieuw bevochten moeten. Radikale vrouwenstrijd en gezags-trouwheid gaan niet samen.

Maar het is toch geen toeval dat jullie naam dezelfde initialen heeft als de Revolutionäre Zelle?

Zora 1: Nee, natuurlijk niet. Rote Zora moet uitdrukken dat we dezelfde uitgangspunten hebben als de RZ. Dezelfde opzet, het opbouwen van illegale structuren, een netwerk op te zetten, dat zich aan de controle van het staatsapparaat onttrekt. Alleen zo kunnen we - samen met de legale strijd van de diverse bewegingen - ook subversive en directe acties uitvoeren.

"Wij slaan terug!", de leus van vrouwen uit mei '68 is vandaag, gezien het geweld tegen vrouwen, nog steeds geldig.

Wat voor acties hebben jullie tot op heden uitgevoerd en waarom?

Zora 2: De "vrouwen binnen de RZ" zijn begonnen in 1974 met een bomaanslag op de konstitutionele rechtbank in Karlsruhe, omdat we de afschaffing wilden van §128. In 1977 hebben we een springlading geplaatst bij het gebouw van de Duitse artsenvereniging, omdat vandaaruit zelfs een beperkte verandering van de abortuswet werd tegengewerkt. Dan de aanslag op Schering wegens het duogynon-proces. En telkens weer aanslagen op pornowinkels. Eigenlijk zou er dagelijks een pornowinkel moeten branden of verwoest moeten worden! Wij vinden het absoluut noodzakelijk om de uitbuiting van de vrouw als seksueel object en kinderproducent te bestrijden en onze woede daarover met vuur en vlammen te tonen.

Zora 1: Wij beperken ons niet alleen tot direct waarneembare vrouwenonderdrukking. Als vrouwen zijn we net zo goed slachtoffer van de maatschappelijke geweldsstructuren, of het nu gaat om milieuvriendelijkheid of om de kapitalistische productiewijze. Dus zaken waar ook de mannen mee zitten.

Wij willen geen "linkse" arbeidsdeling in de zin van: de vrouwen voor de vrouwenvraagstukken, de mannen voor de algemene politieke punten. De verantwoordelijkheid voor de verandering van de samenleving laten wij ons niet ontnemen.

Daarom hebben wij bijvoorbeeld ook de prachtige sleef van een advocaat, die voor een hele reeks ontruimingen verantwoordelijk was, in brand gestoken. Daarom hebben we met een vervalsing van openbaar vervoerskaarten, die we samen met de RZ in het Ruhrgebied hebben verspreid, een beetje het 'nultarief' ingevoerd.

Zora 2: Onze laatste aanslagen wa-

ren gericht tegen Siemens en de computerfirma Nixdorf. Deze lopen voorop met de ontwikkeling van nieuwe technologie voor steeds betere mogelijkheden van oorlogsproductie en de bestrijding van het verzet. En daarnaast ging het ons om hun voorhoederol bij de herstructurering van de arbeid, waarbij vooral de vrouwen het slachtoffer zijn. Zoals hier de vrouwen, door huisarbeid en deeltijdarbeid van elkaar geïsoleerd worden en zonder sociale zekerheden beter uitgebuit kunnen worden, zo worden in de 3e wereld de vrouwen bij de productie van deze elektronika opgebruikt. Met 25 jaar zijn ze totaal kapotgewerkt, uitgerangeerd!

Die verbinding met de 3e wereld, met de uitbuiting van vrouwen daar, hoe belangrijk is die voor jullie?

Zora 1: Die samenhang hebben wij tot nu toe in al onze verklaringen over aanslagen uitgelegd. Wij strijden niet vóór de vrouwen in die landen, maar mét hen. De moderne slavenhandel bijv. heeft zijn oorsprong in de echtelijke bezitsverhoudingen hier. De vormen van onderdrukking zijn weliswaar verschillend, maar ze hebben dezelfde wortels. Wij willen ons niet langer tegen elkaar laten uitspelen. De scheiding tussen mannen en vrouwen vindt internationaal zijn oorsprong in de scheiding tussen de 1e en 3e wereld. Wij profiteren zelf van de internationale arbeidsdeling. Wij willen onze verstrengeling met dit systeem doorbreken en de band met vrouwen uit andere landen vooropzetten.

Jullie hebben verklaard, hoe jullie de praktijk zien, maar waarom dat in samenhang met de RZ gaat is daar bij niet duidelijk?

Zora 2: De hoofdreden is dat deze politiek door de RZ's is ontwikkeld en wij vinden hem juist. Wij hebben in onze ontwikkeling eigen doelen bepaald en daarom zijn we als vrouwen autonoom georganiseerd, maar grijpen wel op de ervaringen van de RZ terug. Bovendien kan de samenwerking van radikale groepen het militante verzet versterken.

Er waren produktieve vormen van samenwerking, zoals bij de acties bij het bezoek van Reagan en bij het discussiestuk over de vredesbeweging ("bij gevaar en hoogste nood brengt de middenweg de dood"). Er zijn ook voortdurend stevige discussies. Want de mannen die weliswaar hun radikale breuk met het systeem in een consequente praktijk omzetten, zijn vaak vreselijk ver verwijderd van het begrijpen wat antiseksistische strijd inhoudt en wat het betekent voor een sociaal-revolutionair perspectief. Het is ook bij vrouwen onderling een omstrede punt in hoeverre het samenwerken ons versterkt of juist onze vrouwenstrijd verlamt. Wij denken echter dat onze feministische identiteit ons met een aantal vrouwen binnen de RZ's verbindt.

Betekent dat dat jullie jezelf als feministen beschouwen?

Zora 1: Ja, uiteraard gaan we er vanuit dat het persoonlijke politiek is. Daarom zijn volgens onze opvattingen alle sociale, economische en politieke verhoudingen die het persoonlijke in structuren wil vangen, een oproep tot strijd voor juist de vrouwen.

Dat zijn de ketens, die wij willen verbreken. Maar het is kortzichtig om de onderdrukking van vrouwen hier in Duitsland tot het enige draaipunt van de politiek te maken en andere overheersings- en geweldsverhoudingen, zoals klasseuitbuiting, racisme en imperialisme daar bij te vergeten.

Zora 2: De moeilijkheden beginnen voor ons daar, waar feministische eisen gebruikt worden om in deze samenleving "gelijke rechten" en erkenning te eisen. Wij willen geen vrouwen in mannenposities en vallen vrouwen af die een carrière willen binnen de patriarchale structuren onder de dekmantel van vrouwenstrijd. Zulke carrières blijven een individuele act, waar slechts enkele bevoorrechte vrouwen van profiteren. Want het besturen, het vorm geven aan de macht wordt vrouwen in deze samenleving alleen gegund als ze de belangen van de mannen behartigen of als ze de voor vrouwen belangrijke punten achterwege laten.

De vrouwenbeweging was in de jaren '70 tamelijk sterk. Langs legale weg heeft ze wat bereikt. De strijd tegen §128, het duidelijk maken van het geweld tegen vrouwen binnen het huwelijk, verkrachting als daad van macht en geweld, het opzetten van autonome tegenstructuren. Waarom stellen jullie dan dat gewapende strijd noodzakelijk is?

Zora 1: De vrouwenbeweging heeft zeker veel bereikt en ik vind dat het grootste resultaat is dat zich een breed algemeen bewustzijn heeft ontwikkeld over vrouwenonderdrukking. Dat vrouwen hun onderdrukking niet meer individueel voelen, zichzelf de schuld van problemen geven, maar als vrouwen hun gemeenschappelijke kracht gevonden hebben. Ook

alles dat door de vrouwenbeweging opgebouwd is, de vrouwenboekhandels, vrouwenhuizen, vrouwenbladen, of bijeenkomsten als de zomercongressen - dat alles is langzamerhand een belangrijk onderdeel van onze strijd, een politieke realiteit.

Zora 2: Veel resultaten waren ook eerder het gevolg van de maatschappelijke situatie, waarin vrije ruimte voor vrouwen wel toegestaan kon worden - duidelijk - als je de vrouwen in de produktie en op de kantoren hebben wil, dan zet je toch kindercrèches op. Maar tot een wezenlijke verandering van de leef situatie van vrouwen heeft dat niet geleid. Daarvoor heb je een continue beweging nodig, waarvan de doelen niet te integreren zijn, waarvan het compromisloze deel zich

gen vrouwen is een belangrijke stap vooruit, maar een die er niet toe heeft geleid om het te verhinderen. Het is een fenomeen dat tegenover de schreurende ongerechtigheden, waaraan vrouwen blootgesteld worden een ongelooflijke hoeveelheid onwetendheid staat.

Het is een feit dat tegenover de schrijnende ongerechtigheden waaraan vrouwen worden blootgesteld slechts een ongelooflijke onwetendheid staat. Het feit dat mannen profiteert trekken van vrouwen wordt getolereerd.

Deze 'gewone' toestand kan mede bestaan doordat er weinig militant verzet bestaat. Onderdrukking wordt pas zichtbaar door verzet. Daarom sabotteren en boycotten we. Richten we schade aan en wreken we ons voor de ons aangedane gewelds-

niet in gelegaliseerde vormen laat drukken - wiens woede en vastberadenheid in de buitenparlementaire strijd en in niet geïnstitutionaliseerde vormen tot uitdrukking komt.

Zora 1: De legale weg is niet toereikend, want de dagelijkse onderdrukking- en geweldsstructuren zijn juist legaal: als een echtgenoot zijn vrouw slaat en verkracht is dat legaal. Als vrouwenhandelaren onze zusters uit de 3e wereld kopen en aan duitse mannen doorverkopen, dan mag dat. Als vrouwen voor een bestaansminimum de meest eentonige arbeid moeten verrichten en daarbij hun gezondheid ruïneren, dan mag dat. Dat zijn allemaal geweldsverhoudingen die wij niet langer willen accepteren, die ook niet af te schaffen zijn door ze alleen maar aan de kaak te stellen. De bewustwording van de mate van geweld te-

digheden en vernederingen door de verantwoordelijken aan te pakken.

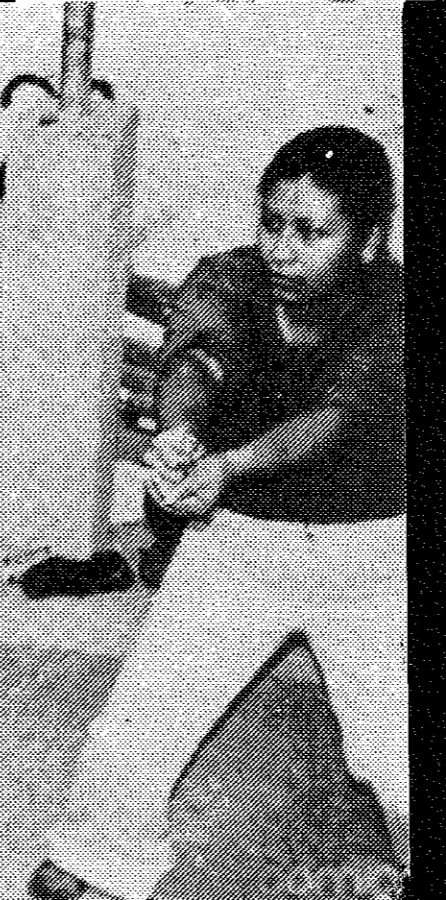
Vraag: wat denken jullie van de huidige vrouwenbeweging?

Zora 2: Van de vrouwenbeweging spreken klopt niet, vinden we. Aan de ene kant wordt er onder vrouwenbeweging dat verstaan dat het resultaat en het restant van de oude structuren is: van projecten tot mystiek. Er bestaan vele stromingen, die elkaar echter niet aanvullen, maar gedeeltelijk uitsluiten of zelfs bestrijden.

Aan de andere kant ontstaan er nieuwe politieke impulsen uit andere maatschappelijk verhoudingen waarbinnen vrouwen zich van hun onderdrukt zijn bewust worden, kritisch en radikaal nadenken over patriarchale structuren en die in

het belang van vrouwenpolitiek bezig zijn -bijvoorbeeld vrouwen in latijnsamerikaanse groepen, in de kraakbeweging en in anti-imperialistische groepen. Daarom klopt ook het motto: de vrouwenbeweging is dood, leve de vrouwenbeweging.

Want de vrouwenbeweging is geen deelbeweging zoals de AKB of de kraakbeweging, die zichzelf overleven als er geen kerncentrales meer worden gebouwd of er geen geschikte speculatie-objekten meer zijn. De vrouwenbeweging richt zich op de totaliteit van patriarchale structuren, op hun technologie, hun arbeidsorganisatie, hun verhouding tot de natuur en is daardoor een fenomeen dat niet na het uit de weg ruimen van enkele eksessen verdwijnt, maar dat daarentegen in een lang proces van so-

ciale revolutie oplost.

Zora 1: De vrouwenbeweging heeft haar nederlagen bij § 218 en bij de financiering door de staat van projecten als vrouwenhuizen nooit goed geanalyseerd. Een afwijzende houding t.o.v. de staat ontbreekt. Bovendien werd de omwenteling in de gezinspolitiek het gras voor de voeten weggemaaid door de golf van nieuwe moederlijkheid binnen de vrouwenbeweging.

Het klasseprobleem werd ook steeds verwaarloosd, sociale verschillen werden door gelijkheid van seksistische uitbuiting genegeerd. Dat bemoeilijkt juist in de huidige crisis het geven van een antwoord op de verslechtering van de arbeidsvoorwaarden, de verscherpte uitbuiting en het reaktionaire gezinsbeleid.

Het ontbreken van een goed perspectief om goed te kunnen re-

ageren op de aanvallen die, met als ekskus de crisis, op vrouwen worden uitgevoerd, leidt tot het dilemma of in het offensief tegen de reaktionaire politiek te gaan of slechts de ontplooiing van vrouwelijke subjektiviteit te red-

den. Deze tegenstelling kunnen we niet theoretisch oplossen en de praktische consequentie (het oprichten van vrouwenraden) is geen oplossing die ons verder helpt. Uit ervaring weten we dat wij vrouwen geen macht kunnen krijgen langs de wegen die er juist zijn om ons vrouwen uit te sluiten en de patriarchale macht veilig te stellen. Daarom denken wij dat de vrouwenraad, die erop gericht is invloed in partijen en instituties te verkrijgen, niet het juiste middel is.

Zora 2: En bovendien zijn er inmiddels ook andere belangrijke aanzetten tot discussie en analyse over de toekomstige maatschappelijke ontwikkeling. Zo worden vanuit het perspectief van de onderdrukten de gevolgen van de nieuwe uitbuiting met behulp van nieuwe technologieën onderzocht. Worden die nieuwe loons- en arbeidsvormen en hun gevolgen voor vrouwen onderzocht en krijgt men steeds meer inzicht in de indirecte geweldsstructuren die tegen vrouwen zijn gericht.

De allerdaagse oorlog tegen vrouwen -de golf harde porno, de toenemende vrouwverachtende propaganda, het maatschappelijk opdringen van de moederlijkheid, meer vrouwelijkheid- wordt door veel vrouwen gezien en afgekeurd. Hetzelfde geldt voor het feit dat de crisis en de nieuwe kapitaalstrategieën mede het gevolg zijn van de reaktionaire vrouwen- en gezinspolitiek.

Bevolkingspolitiek -en daar onder valt volgens ons ook §218- is een poging tot kwalitatieve invloedstoename te komen op de ontwikkeling van de bevolking. Samen met de staatswege bevorderde genetische technologie is het doel een vermeerdering van de 'gezonde duitse middenstand' -een selectie die moet worden verhinderd.

We hebben nu harder dan ooit een radikale vrouwenbeweging nodig die de kracht heeft om heel concreet de maatschappelijk & sociaal politieke omsingeling van niet alleen vrouwen, maar ook van andere bevolkingsgroepen te verhinderen en te doorbreken. Een vrouwenbevrijdingsbeweging die de hoop op revolutie niet tot slechts een mooie droom laat verkommen.

Vraag: Zien jullie jezelf als een deel van de vrouwenbeweging of als deel van guerilla of als beiden? En hoe ligt de eventuele samenhang?

Zora 1: We zijn deel van de vrouwenbeweging, we voeren strijd voor de vrouwenbevrijding. Naast theoretische overeenkomsten is er

nog een andere samenhang tussen ons doen en laten en dat van de legale vrouwenbeweging. Namelijk de subjektieve radikaliserende, die ook andere vrouwen de moed geven zich te verzetten, die ertoe bijdraagt dat vrouwen zichzelf en hun strijd serieus nemen. Het gevoel van kracht als je iets voor elkaar krijgt waarvoor je eerst bang was en dan ziet dat het iets uithaalt.

Deze ervaring zouden we graag overdragen. We denken niet dat alles volgens de manieren moet verlopen die wij hebben gekozen. Bijvoorbeeld de vrouwen die peepshows verstoorden en er vrouwentekens en stank achterlieten -zulke acties steken ons een hart onder de riem en we hopen dat het bij andere vrouwen door onze acties ook het geval is.

Onze grote droom is dat overal kleine vrouwenbendes zijn, dat in elke stad een verkrachter, een brute echtgenoot, een vrouwenhandelaar, een pornohandelaar, een schofterige gynaecoloog er rekening mee moet houden dat een vrouwenbende hem weet te vinden, hem aanvalt, hem openbaar bekend en belachelijk maakt - dus dat er bijvoorbeeld op zijn huis staat wie hij is en wat hij heeft gedaan, op zijn werk, op zijn auto: FRAUENPOWER ÜBERALL!!!

Vraag: Bij jullie acties brengen jullie (onder bepaalde omstandigheden) het leven van mensen die er niets mee te maken hebben in gevaar. Hoe kan je dat verantwoorden?

Zora 2: Waar komt eigenlijk de veronderstelling vandaan dat wie onkruidbestrijdingsmiddelen en springstof gebruikt meteen ook maar alles overboord zet wat door jullie, de vrouwenbeweging en links voor vanzelfsprekend wordt gehouden? Integendeel!

Juist de mogelijkheid levens in gevaar te brengen dwingt ons tot bijzondere verantwoordelijkheid. Je weet net zo goed als wij dat we wel zouden kunnen inpakken als je met je vraag gelijk zou hebben. Het zou toch paradoxaal zijn om tegen een systeem te vechten waarvoor een mensenleven pas iets waard is, wanneer het daadwerkelijk in waarde om te zetten is, en die strijd net zo cynisch, net zo grof te voeren als de maatschappelijke toestand is.

Er zijn -tig aktievormen die we hebben verworpen, omdat het niet onwaarschijnlijk is er mensenlevens door in het gevaar te brengen. Sommige firma's weten heel goed waarom ze zich vestigen in drukke huizen. Ze spekuleren op onze moraal, wanneer ze zich in meergezinswoningen vestigen, om zo hun eigendom te beschermen.

Vraag: Wat denken jullie van het argument: gewapende acties schaden de beweging. Ze dragen er-

toe bij dat de vrouwenbeweging, meer dan voorheen, in de gaten wordt gehouden en bespioneerd, dat ze voor terroristisch wordt uitgemaakt en van de meerderheid der vrouwen kan worden gescheiden en geïsoleerd?

Zora 1: De beweging schaden; daarmee bedoel je de beginnende repressie. Het zijn niet de akties die de beweging schaden! Integendeel: ze moeten en kunnen de beweging direkt ondersteunen. Onze aanval op de vrouwenhandelaren heeft er bijvoorbeeld toe bijgedragen dat hun zaakjes openbaar werden, dat ze zich bedreigd voelen en weten dat ze op verzet van vrouwen moeten rekenen wanneer ze doorgaan. En als die heren weten dat ze op verzet moeten rekenen, dan betekend dat een versterking van onze beweging.

Zora 2: De radikalen met alle middelen afscheiden en isoleren om de beweging als geheel te verzwakken is de aloude strategie bij de bestrijding van verzetsbewegingen.

We hebben in de 70-ger jaren ervaren wat de gevolgen zijn, wanneer delen van de linkse beweging de staatspropaganda napraten, wanneer ze beginnen degenen die compromissloos vechten de verantwoording voor staatsvervolgving, repressie en vernietiging in de schoenen te schuiven. Ze verwarren daarbij niet alleen oorzaak & gevolg, maar ook rechtvaardigen ze impliciet de staatsterreur en verzwakken hun eigen positie. Ze verkleinen de reikwijdte van hun protest, hun weerstand.

Zora 1: Onze ervaring is om onberekenbaar te blijven en ons voor aanvallen van de staat te beschermen. Daarvoor is een zekere mate van organisatie nodig. We kunnen het ons niet langer veroorloven dat elke groep alle fouten nog eens maakt. Er moeten structuren bestaan waarbinnen ervaring & kennis worden uitgewisseld en de beweging tot voordeel zijn.

Vraag: Hoe moet begrepen worden wat jullie willen door niet autonoom/radikaal georganiseerde vrouwen. Gewapende akties hebben toch een 'afschrikkende werking'?

Zora 2: Waarom heeft het geen afschrikkende werking als de één of andere gangster vrouwen verkoopt, maar wel als zijn auto in de hens wordt gestoken? Wat erachter zit is dat maatschappelijk gelegitimeerd geweld wordt geaccepteerd, terwijl een passend terugslaan mensen afschrikt. Het kan zijn dat vrouwen, bij wie het slachtoffer zijn er van jongs af aan wordt ingeramd, onzeker worden wanneer ze ermee worden gekonfronteerd dat vrouwen noch vreedzaam, noch slachtoffer zijn. De vrouwen die onmacht woedend beleven komen in onze akties tot zichzelf. Want het is net zoals een gewelddaad tegen één vrouw een klimaat van dreiging voor alle vrouwen schept: onze akties dragen ertoe bij een klimaat te ontwikkelen, ook wanneer ze slechts tegen individueel verantwoordelijken zijn gericht. VERZET IS MOGELIJK!!!!

Enkele weken geleden is in de gemeenteraad in Delft een voorstel aangenomen om 2 zogenaamde fraudecontroleurs aan te stellen. Deze controleurs zijn in dienst van de sociale dienst en doen onderzoek naar 'fraude': behalve zwartwerken (wat dan tot de zware fraude behoort volgens de nota fraudebeleid) gaan ze ook kijken naar wie er 'onrechtmatig een uitkering geniet', wie er samen achter één deur wonen, etc.

De controleurs zijn mensen met speciale politiebevoegdheden. Op zo'n manier worden mensen met een uitkering al bij voorbaat verdacht gemaakt en gekriminaliseerd. Hoewel de sociale dienst zegt geen heksenjacht te willen ontketenen, begint het er al aardig op te lijken. De bijzondere controleur onderzoekt namelijk niet alleen tips van de sociale dienst zelf, maar ook anonieme tips van burgers. Als er tenminste duidelijke informatie in staat. Wat duidelijke informatie is, dat zegt de sociale dienst niet. Je zal maar ruzie met je burens hebben.

Behalve 'klein links' en 2 PvdA-leden stemden alle gemeenteraadsleden vóór aanstelling van fraudecontroleurs.

En omdat wij, een groep vrouwen met een uitkering, dit een grof schandaal vinden, besloten we om de heren en dames politici als fraude-team te gaan bespioneren.

Zaterdagochtend, half 11. Een groepje vrouwen, gehuld in regenjassen, zonnebrillen, hoeden, snorren en bewapend met opschrijfboekjes, camera's en cassette-recorders, trekt door de reeds overbevolkte straten van Delft. Hun bezoek is de vorige dag groots aangekondigd in een bekend plaatselijk blad, dus menig burger herkent

HET FRAUDE TEAM IN AXIE

hen: 'Hebbie dat fraudeteam', 'Al zwartwerkers ontdekt?'. Het Fraudeteam splitst en gaat in groepjes van twee de kopstukken van politiek Delft bespioneren. Bij de burens wordt aangebeld en een enqueteformulier gedumpt, persverklaringen vliegen door de lucht, discussies worden aangegaan, enkele fraudecontroleurs weten zelfs in de badkamer van wethouder T.J. door te dringen. Er wordt gefotografeerd, geneoteerd, gefilmd. Meneer K.de V. smeert 'm door z'n achterdeur, doch door het scherpe oog van de fraudecontroleur blijft niets onopgemerkt....

Na ongeveer 1 uur is het team weer bij elkaar met voldoende belastend materiaal om de uitkeringen van alle gemeenteraadsleden in gevaar te brengen.

Reisverslag uit Nicaragua

Bijna drie maanden ben ik nu op reis in Nicaragua en voel me schuldig dat dit pas het eerste verslag is. Dit is gedeeltelijk te wijten aan mijn luiheid, gedeeltelijk aan de overweldigende stroom van nieuwe ervaringen die ik hier nog steeds opdoe. Zoveel gevoelens van verbazing, verwondering, twijfel en enthousiasme, die ik niet zomaar op papier kan zetten. Bovendien wil ik niet zoals zo veel andere westerse reizigers, al dan niet journalist, mijn indrukken beperken tot die welke je opdoet in het kleine wereldje van perskonferenties, hotels en cafés in Managua, waar het grootste deel van de media, vredelievend of oorlogszuchtig, haar informatie over het Nicaragua van nu vandaan haalt. Daarom verliet ik snel de hoofdstad en zocht de koffieplantages op in de noordelijke provincie Tinotega.

Op een Hacienda vond ik snel werk, omdat er in de oogsttijd (van december tot maart) veel meer werk is dan er werkers zijn.

Deze Hacienda "La Colonia" genaamd, behoorde vroeger toe aan een vriend van de diktator Somoza en werd na de triomf van de revolutie in juli 1979 omgevormd tot een staatsbedrijf. Wat dat betekend heeft voor de ongeveer 250 vaste bewoners van 'La Colonia' kwam ik snel te weten. De boerenbevolking van Nicaragua, de campesinos is, zoals in heel Latijns Amerika, traditioneel de armste bevolkingsgroep. Hun verhalen van "voor de overwinning" van het FSLN, het Sandinistisch front voor de nationale bevrijding spraken tot mijn verbeelding, hoewel ik me van te voren al tamelijk grondig had geïnformeerd over de grifheden begaan door het Somoza-regiem. Ik besef hoe langer hoe meer dat feodale arbeidsstructuren - belachelijk lage lonen, hoge kindersterfte (127 van elke 1000, na viereneenhalf jaar revolutie nu 71) en vrijwel geen medische voorzieningen - jarenlang garandeerden dat Nicaragua haar rijkdommen voor lage prijzen aan het westen kon aanbieden. Op dezelfde wijze zoals nog zoveel andere derde wereldlanden voor vele westerse bedrijven onbegrensde economische perspectieven hebben.

Voor de dagloner in La Colonia en zijn gezin, was er vroeger zeker geen mogelijkheid op een andere toekomst dan dag in dag uit als slaven hun werk te doen. Nu worden langzamerhand de voorwaarden vervuld, welke een mens nodig heeft om zich van een dier te kunnen onderscheiden. Allereerst is natuurlijk de organisatiestructuur radicaal veranderd.

Werden de belangen van de arbeiders vroeger niet of nauwelijks behartigd, nu draagt de ATC (boerenbond) de zorg voor de organisatie van alles wat er op de boerderij gebeurt.

Elke week controleert een openbare vergadering de besluiten en plannen van een vijf man tellende leiding. Een sekretaris van deze laatste is belast met de controle op de arbeidsomstandigheden en de uitbetalingen; een ander verzorgt de communicatie, onder meer de informatie over wanneer en waarover vergaderingen en andere activiteiten plaatsvinden; een ander draagt zorg voor de totaalproductie en nog weer een ander behartigt de sociale problemen van de hacienda. Ook bestaat er op de hacienda een speciaal uit de eigen bevolking samengesteld bataljon van de volksmilitie, om de noordgrens, hier zo'n 70 kilometer vandaan, tegen aanvallen van de contra's te beschermen. Deze contra's worden zoals iedereen kan lezen en horen openlijk gesteund door de CIA. Zij bestaan uit ex-leden van het leger van Somoza, huurelingen en enkele oppositionele groepen uit Nicaragua zelf.

Naast de CIA is natuurlijk ook de Nicaraguaanse oligarchie een belangrijke geldschietster en het wordt me langzaam maar zeker duidelijk waarom. Hier worden hun slaven nu mensen. Hier kunnen de kinderen die vroeger gestorven zouden zijn gratis de nodige medische verzorging krijgen. Hier kunnen mensen, die zich vroeger nooit een ander leven hadden kunnen voorstellen, leren schrijven en verder studeren, als ze dat willen, andere beroepen kiezen en een eigen toekomst uitstippelen. Zonder enige twijfel is de materiële en geestelijke levensstandaard van deze armsten der armsten na de revolutie sterk verhoogd.

TIJD VOOR
MIJN INVASIE
IN NICARAGUA

Op de boerderij werken ook vele scholieren, afkomstig uit de stad Matagalpa, die niet allemaal even enthousiast zijn. Door veel gesprekken met hen kom ik erachter dat voor velen in de stad het leven duurder is geworden en vele produkten schaarser. De meerderheid ziet echter in dat dat te wijten is aan de boycotpolitiek van de Verenigde Staten, die een lagere koers van de Nicaraguaanse Cordoba tot gevolg heeft en aan het nieuwe distributiesysteem van de regering, die zoveel mogelijk het weinige dat er is zo eerlijk mogelijk tracht te verdelen. De ontevredenheid is niet van de lucht, maar wat vele critici niet begrijpen is dat de ontevredenheid niet is gericht tegen de regering of in ieder geval niet alleen. Bovendien is het niet verwonderlijk dat een vijf jaar oude revolutie na vierhonderd jaar van feodale structuren fouten maakt. Maar vooral ondanks de enorme tegenwerking van de oppermacht in deze regio, de Verenigde Staten, zijn de resultaten van deze revolutie indrukwekkend te noemen.

Maar niet alle ontevredenheid is onrecht. Zo blijken de "begeleiders" van het scholierenkamp, een harde kern van de Sandinistische jeugdbeweging over een flinke dosis opportunisme te beschikken. Het blijft bij hen bij leuzen (om de meute hard aan het werk te krijgen), want zelf voeren ze niet zo veel uit. De hypocrisie van iemand in een machtspositie, die overal in de wereld vaak een grote mond maar een klein hart heeft, vind je ook hier terug.

In meer blijkt de rethoriek van het FSLN vaak een farce. Zo is bijvoorbeeld de positie van de vrouw in twintig jaar guerrillastrijd min of meer gelijk aan die van de man, na de triomf weer in de richting van het aanrecht teruggedrongen.

Zo blijkt de homofilie een even groot taboe als vanouds. Revolutionair zijn wil meer zeggen dan Sandinist zijn, maar veel mensen die ik spreek erkennen wel dat revolutie zonder het FSLN niet mogelijk was en is.

De revolutie gaat nog steeds door, zoals bijvoorbeeld blijkt uit de geschiedenis van de indiaanse bevolkingsgroepen, de Mesquitos, Sumo's en Rama's. Wat de tijdelijke regering (die in januari 1985 vervangen gaat worden door een gekozen president en parlement) in de eerste plaats wilde was deze oudste bewoners van het land, die voor de overwinning van 1979 op geen enkele wijze werden betrokken bij de 'vooruitgang', in contact te brengen met de verworvenheden van die revolutie (betere technische voorzieningen, gezondheidszorg, Onderwijs, verbeterde omstandigheden).

De snelheid waarmee dit gepaard ging versterkte echter het wantrouwen onder de indianen, en velen van hen bezweken dan ook voor de intimidaties van de contra-revolutionaire propaganda. Zij die dat niet deden werden geteisterd door aanvallen van deze laatste groep en moesten geëvacueerd worden naar gebieden waar een totaal ander leven geleid werd. Ook in La Colonia wonen zo'n 200 Sumo's en met enkele van hen kom ik langzamerhand aan de praat over hun leven daar. Al bevestigen zij de aanpassingsproblemen op gebied van het voedsel, het klimaat en de wat striktere arbeidsmoraal, toch praten zij enthousiast over de nieuwe nederzettingen die de regering zich heeft verplicht te bouwen en over de onderwijsfaciliteiten die hen nu ook voor het eerst instaat stellen hun eigen taal te lezen en ook te schrijven.

Ook spreken zij de hoop uit dat al die problemen steeds minder een obstakel zullen vormen voor de toekomst. Want ook voor hen betekende het Somoza-regiem armoede en onderdrukking, uitgezonderd wanneer er verkiezingen waren en ze een borrel kregen als ze op Somoza stemden, wat ze dan dus maar deden.

Blijkbaar is deze regering de eerste in deze regio die zich werkelijk om het lot van de inheemse bevolking is gaan bekommeren. Dit wordt vaak vergeten door westerlingen die nooit de moeite hebben genomen zich te laten informeren over de volkerenmoord op indianen in onder andere Guatemala, Peru en Bolivia, die nog steeds doorgaat.

Met veel nieuwe informatie, bewondering, twijfels, hoop en schaamte neem ik afscheid van La Colonia. Voor twee maanden was ik dus ook campesino! en kan nu heerlijk een pensioen in Managua opzoeken.

De ochtend van het vertrek zit ik bij Francisco en zijn dochtertje Juana, zo oud als de revolutie zelf, te eten. Francisco wijst me de armzalige varkensstallen aan, die tegen de heuvel aan de rand van de hacienda gebouwd zijn. "Kijk, daar woonden we vroeger," en Juana: "Maar nu niet meer papa." Ik zit verslagen te staren naar de hoop oud ijzer, die van ellende en realiseer me pas later wat hij me zegt. Ik ben even stil, maar schreeuw dan in mezelf: Leve het vrije Nicaragua!!!

Nicaragua Libre,
Maart 1984
Joep.

het proletariaat

Het gebeurde twee jaar geleden in het noorden van Brazilië. Honderden kleine boeren hadden van de Braziliaanse banken leningen gekregen om suikerriet plantages aan te kunnen leggen. De oogst was geweldig. De alcoholfabrieken hadden trouwens van te voren al het suikerriet opgekocht. Met grote trailers werd de oogst bij de boeren opgehaald. Maar toen begon de ellende.

De boeren ontvingen geen geld van de fabriek. Ondertussen eisten de banken wel aflossing van de leningen. De banken zetten toen al enkele boeren van hun grond af; dat land werd dan toegewezen aan de fabriek. Maar dat ging die honderden boeren toch te ver. Met duizenden mensen, waaronder vrouwen en kinderen, hebben ze de toegangswegen tot de fabriek geblokkeerd, gedurende weken. De Braziliaanse regering stuurde militairen om de boeren hardhandig tot andere gedachten te brengen. Ook de bisschop kwam, echter om de boeren moed in te spreken. Die werd door de militairen weggesleurd en mishandeld.

Dat was voor de boeren een reden te meer om de strijd niet op te geven. Ze hadden toch niets meer te verliezen. Radio, tv en kranten begonnen ruchtbaarheid aan de zaak te geven. Tenslotte restte de fabriek geen andere mogelijkheid dan de boeren te betalen.

Tot begin 1978 had Brazilië maar twee politieke partijen: de regeringspartij en de oppositie. Beiden waren door de militairen in het leven geroepen. Maar de oppositiepartij begon steeds meer terrein te veroveren. Toen heeft de regering een partijvorming voorgesteld, of beter aan het volk opgelegd met de bedoeling om de oppositie te verdelen en daardoor te verzwakken.

Vakbondsleiders en verschillende mensen uit de basisbeweging van de kerk namen toen het initiatief de z.g. arbeiderspartij op te richten. Dat zou een partij moeten worden die niet alleen de belangen van de arbeiders en de armen in het algemeen verdedigde, maar ook een partij waarin de arbeiders het voor het zeggen zouden hebben. Eigenlijk een nieuw geluid in de Braziliaanse politiek, waar tot dan toen alleen de rijken en intellectuelen actief aan de politiek konden deelnemen. Dat had de regering eigenlijk niet verwacht. De arbeiderspartij werd dan ook op alle mogelijke manieren tegen gewerkt. De mensen kregen geen verlof politieke bijeenkomsten te houden in openbare gebouwen of op openbare pleinen in de stad. Vele kerken openden toen de deuren voor bijeenkomsten van de arbeiderspartij.

Vooraf in de arme wijken van de steden en in de kleine dorpjes in het binnenland werden door de mensen zelf -vaak analiefabeten- politieke komitees gevormd.

De campagnes voor de verkiezingen van 1982 werden een echt volksgebeuren: geen mooie onvervulbare beloften, maar wel arbeiders en armen die tesamen nadachten over hun problemen. Het geld dat noodzakelijk was voor de campagne werd door de armen bij elkaar gebracht door middel van volkskermissen e.d. Wat nog nooit was gebeurd in Brazilië sinds de inval van de portugezen in de 15e eeuw gebeurde nu: arbeiders, werklozen en zelfs analiefabeten werden kandidaat voor de gemeenteraad of zelfs naar voren geschoven voor de nationale politiek.

De direkte resultaten van de verkiezingen waren niet zo best voor de arbeiderspartij. Ze kregen minder stemmen dan was verwacht. Maar het grote resultaat was wel dat de gewone mensen meer politiek bewust waren geworden. Het feit dat er dit jaar miljoenen mensen in heel Brazilië op de been kwamen om directe verkiezing van de president af te dwingen en te eisen is zonder twiffel te danken aan het geduldige werk van de arbeiderspartij.

Op verschillende plaatsen ook hebben de armen besloten de gemeenteraadsvergaderingen bij te wonen om zodoende druk uit te oefenen op politici van andere partijen.

In een industriestad van 200.000 inwoners neemt het aantal mensen dat in krottenwijken woont met de dag toe. De werkloosheid neemt toe. De mensen hebben geen geld meer om de huur te betalen; soms verkopen ze hun huis om eten voor de kinderen te kunnen kopen. De enige oplossing die dan overblijft is een stuk grond van de gemeente, het rijk of zelfs van een particulier binnen te vallen om een klein huisje te kunnen bouwen. De bouw gebeurt dan met behulp van burens, collega's of vrienden.

De gemeente, die de belangen van de rijken moet verdedigen, is nu bezig de mensen uit de krottenwijken te verdrijven, de huizen af te breken en het materiaal mee te nemen. De armen moeten dan maar zien elders aan een onderkomen te geraken. Het liefst buiten de gemeente.

Dat ging goed totdat de bewoners van een bepaalde krottenwijk besloten gezamenlijk weerstand te bieden. Meer dan 500 mensen, onder wie vrouwen en kinderen, gingen op het bouw materiaal zitten dat de gemeente mee zou nemen: 'Als jullie het bouw materiaal willen meenemen, dan moeten jullie ons ook meenemen, dan gaan wij het gemeentehuis bezetten'.

Als de gemeente nu krotten gaat afbreken dan worden de gemeentewerkers altijd vergezeld van zwaar bewapende militairen. Daar kunnen de armen voorlopig niet tegenop. Wel is waar dat zowel de gemeente als de militairen alle moreel hebben verloren. Dat is in ieder geval weer een lichtpunt voor de volgende verkiezingen.

Tot zoverre drie voorbeelden van de wijze waarop het Braziliaanse volk zich begint te verzetten tegen de militaire diktatuur en tegen het kapitalistische systeem dat steeds weer opnieuw de armen uitsluit. Een aantal elementen springen daarbij naar voren:

1 HET VERZET IS IETS VAN HET VOLK

Sinds de inval van de portugezen in de 16e eeuw hebben de armen altijd het onderspit moeten delven in Brazilië. Ze werden gebruikt voor de produktie van de rijkdom van het moederland, of dat nu Portugal, Engeland of VS heet.

Ze werden beroofd van de vruchten van eigen arbeid en inspanning. Zodoende kregen ze nooit de kans om zichzelf te zijn. Dat geldt op alle levenssterreinen: economie, politiek, cultuur en religie. Natuurlijk waren de armen wel object van aalmoezen of politieke beslissingen; ook waren ze object van de zorg van de kerk. Maar ze kregen nooit de kans een eigen inbreng te hebben; daar zouden ze te dom en te onderontwikkeld voor zijn.

In de jaren 50 en het begin van de jaren 60 begon daarin verandering te komen. De armen begonnen zich te organiseren in wijkraden, boerenbonden, vakorganisaties e.d. Ook kwamen er links georiënteerde politieke organisaties. Dat alles werd door de rijken en koloniserende landen zoals de VS ervaren als een bedreiging voor het kapitalistische systeem. Vandaar de militaire coup van 1964, waarbij de VS een handje hielpen. Er werd een eind gemaakt aan alles wat van het volk kwam: volksleiders werden gevangen genomen, vakbonden kwamen onder directe invloed van het ministerie van arbeid (beter: ministerie van het kapitaal), politieke moorden, censuur op radio en tv, de lonen mochten niet omhoog etc.

Voor de armen tijden van ellende en onderdrukking, voor de rijken en het buitenland goede perspectieven. Dat alles deed bij de bevolking het bewustzijn groeien dat je van de rijken, de militairen en politici niets goeds kunt verwachten. De armen begonnen te ontdekken dat er voor hen alleen maar bevrijding mogelijk is als ze zelf het heft in

ontwaakt

handen nemen.

Maar dat dan ook weer op alle levenssterreinen: in de arbeid door middel van de vakbond, op school door ouder- en leerlingkomitees, in de kerk door middel van zogenaamde basisgemeenschappen. Vanaf het begin van de jaren 70 zie je dan ook dat het volk een aantal acties gaat ondernemen zoals die in het begin van dit verhaal zijn beschreven. Daarbij rekent het volk wel op de steun van linkse politici, intellectuelen of van de kerk. Maar ze willen het uiteindelijk wel zelf doen. En dan komt een tweede element:

2 HET VERZET DRAAIT OM KONKRETE ZAKEN

Het volk organiseert zich rondom belangen die iets met het leven van alle dag hebben te maken: de bouw van een school, het recht om te wonen, het recht op werk of eten, het recht op een stuk grond om voedsel te kunnen verbouwen.

Het is interessant te merken dat je de armen bijvoorbeeld niet gemakkelijk warm krijgt voor een manifestatie ten gunste van politieke gangen. Maar als het gaat om te verhinderen dat een klein boertje van zijn land wordt afgezet, dan krijg je de mensen gemakkelijk mee. Dat spreekt hen meer aan.

De kracht van het volk bestaat juist daarin dat ze heel concrete dingen eisen: ze eisen iets dat direct met hun leven te maken heeft. Aan die eisen voldoen is alleen maar mogelijk door het systeem te veranderen. Zolang de regering de economische groei, het betalen van de buitenlandse schulden en het privé-eigendom als de hoogste waarden beschouwt zullen er armen zijn die niet aan een bestaansminimum toekomen. Als de belangen van de arbeiders en de behoeften van de armen op de eerste plaats worden gesteld in een regeringsprogramma, dan gaat er iets veranderen in het systeem. De verantwoordelijken van de coup in 1964 hadden dat heel goed door.

3 HET VERZET HEEFT EEN RELIGIEUS ASPEKT

In 1964 stond de kerk aan de kant van de machthebbers, die door de staatsgreep het gevaar op kommunisme bezworen zouden hebben. Maar toen er een aantal politieke moorden werden gepleegd en toen duidelijk werd dat de coup kost wat kost het volk onderdrukte met methoden die niet veel onderdoen voor hetgeen Hitler in praktijk bracht, werd het voor een aantal priesters en bisschoppen te veel.

Dat was een reden om de stellingname te wijzigen. De kerk keerde zich meer naar het volk en daardoor ontdekte ze opnieuw, zoals in de eerste eeuwen van het kristendom, de revolutionaire kracht van het evangelie. Dat alles werd begunstigd door het feit dat het bestuur van de nationale bisschoppenkonferentie werd toevertrouwd aan zeer bekwame en pastoraal ingestelde bisschoppen.

Brazilië

De documenten die de gezamenlijke bisschoppen schrijven -een paar keer per jaar- liegen er dan ook niet om en snijden thema's aan die van het allergrootste belang zijn voor de gewone mensen: van landhervorming tot politieke organisatie.

Dan kwam er nog een tweede element bij. De mensen hadden niet meer de vrijheid om zich te verenigen in vakbonden of wijkorganisaties. Maar in de kerk hadden ze wel vrijheid van spreken en deelname. De zogenaamde basisgemeenschappen namen een enorme vlucht. En dan gaat het hier niet alleen om bidden of bijbelles, maar er wordt ook nagedacht over de concrete problemen van alledag: salaris, werkloosheid, wonen etc.

En dan ontstaan er heel concrete initiatieven vanuit de geloofsgemeenschap. Geloven wordt ervaren als een stimulerende kracht het zich organiseren en het opkomen voor de rechten van de mens. Er ontstaat dan eigenlijk een nieuwe manier van kerk-zijn: vanuit het geloof vechten voor bevrijding.

Kerk-zijn wordt ervaren als iets dat bevrijding brengt. De theologie van de bevrijding speelt daar dan weer op in.

In de voorbeelden waarmee we dit verhaal begonnen heeft het geloof van de mensen een heel belangrijke rol gespeeld. In het noorden waar de boeren de weg blokkeerden werden dagelijks gebedsdiensten gehouden. Ook de aanwezigheid van de bisschop en zijn stellingname ten opzichte van de armen liegen er niet om. In het tweede voorbeeld van de arbeiderspartij kunnen we vaststellen dat de partij het meest wortel geschoten heeft in de zogenaamde basisgemeenschappen van de kerk. In het derde voorbeeld (van de krottenwijken) worden de priesters ervan beschuldigd aan politiek te doen en de mensen op te ruïen.

4 HET VERZET HEeft EEN POLITIEK ASPEKT

In Brazilië wordt de politiek gebruikt om economische en sociale misstanden te rechtvaardigen. Van daar dat politiek iets voor mensen met een stropdas is. De armen voelen spontaan aan dat politiek vuil is en niets met geloof te maken heeft.

De armen gaan nu ontdekken dat politiek ook gebruikt kan worden om verzetbewegingen en vrijheidsstrijd te rechtvaardigen en mogelijk te maken. Dat daarbij politiek zelfs noodzakelijk is. En dat het mogelijk is heeft de arbeiderspartij in haar korte bestaan al laten zien.

VRAGEN

Bij dit alles blijven er nog wat vragen over, niet het minst voor mij, die als priester onder de armen werkt. Om er maar enkele te noemen:

- Moet het verzet van het volk om effectief te zijn niet uitlopen op gewapend verzet?

We hebben het voorbeeld van Nicaragua. Je zou kunnen stellen dat als de armen zelf tot de konklusie komen dat ze de wapenen moeten grijpen, dat het dan een goede zaak is. Als priester zou ik hen daarbij kunnen steunen. Maar dan moet het wel iets zijn van het volk en niet alleen van een politiek bewuste intellectuele bovenlaag.

- En een ander probleem is dat van de ideologie.

Bij de gewone mensen is de vraag naar een ideologie nog erg klein. Het is duidelijk dat het volk tegen het kapitalisme is. Dan kom je al gauw tot de konklusie dat alleen maar het socialisme of het communisme overblijven. In de praktijk ligt dat allemaal niet zo eenvoudig.

Er zijn namelijk enorm veel linkse groeperingen en partijen die elkaar soms letterlijk naar het leven staan. En aan die verdeeldheid heeft het volk op dit moment geen boodschap. Om in de akties sukses te hebben is de eerste voorwaarde een gezamenlijk optreden. Iedere verdeeldheid van het volk speelt de tegenstanders in de kaart.

De regering weet daar echt wel haar voordeel uit te slaan. Wat dat betreft denk ik dat het een geweldige uitdaging is voor linkse intellectuelen, politici en ook pastorale werkers om te ontdekken hoe Braziliaans socialisme of communisme eruit zou moeten zien. Het gaat er eigenlijk om hoe je een socialistische maatschappij kunt opbouwen vanaf de basis. De Braziliaan heeft al genoeg van alles dat geïmporteerd wordt.

Met dit verhaal heb ik willen laten zien dat er in de Braziliaanse maatschappij iets gaande is dat mijns inziens de moeite waard is nader bestudeerd te worden.

Er liggen enorme mogelijkheden -en de eerste aanzet is er- voor een radicale verandering van de maatschappij waarbij het initiatief vooral bij de armen moet liggen. Tot nu toe werd de geschiedenis altijd gemaakt door de groten, als we ten minste afgaan op de geschiedenisboeken. Wie weet als de armen besluiten geschiedenis te gaan maken; dan kunnen we iets nieuws verwachten.

Dan mogen we misschien weer gaan dromen van gerechtigheid en vrede, van leven voor iedereen.

E.M.

KONFERENTIE IN LEIDEN

Omdat er ook in Leiden sprake is van toenemend geweld en discriminatie tegen personen en groepen (bv. buitenlanders), besloot het "comité tegen fascisme Leiden" een werkconferentie te organiseren, die in september a.s. zal moeten aan plaats vinden.

Het doel van de conferentie is: 'Van Leiden een leefbare stad maken'. Een verdere invulling van wat hiermee precies wordt bedoeld staat er niet bij.

Om te beginnen werden ambtenaren en welzijnswerkers benaderd met de vraag of zij wilden meedoen met de organisatie. Degenen die zich meldden werden ingedeeld in werkgroepjes (bv. gezondheidszorg, politie en justitie, G.S.D.-beleid enzovoorts). De bedoeling was dat iedere werkgroep op zijn eigen deelgebied zou uitzoeken welke knelpunten er zijn en hoe deze opgelost kunnen worden.

Een typische welzijnswerkaanpak dus, die dan ook zou leiden tot typische welzijnswerkproblemen en vooral veel eendeloze vergaderingen waarin niets gebeurde of duidelijk werd afgesproken.

Waar wél heel hard aan getrokken werd was een subsidieverzoek: bij de gemeente om hiermee de organisatie te betalen en een tijdelijke beroepskracht aan te kunnen stellen.

Wethouders en belangrijke ambtenaren werden benaderd, die op hun beurt zo'n politiek gevoelig onderwerp moeilijk konden negeren. Deze gang van zaken had tot gevolg dat het platform van autonome zelforganisaties (een Leids overleg van buitenlanders) een felle protestbrief stuurde aan de organisatie van de conferentie.

De kritiek die zij hadden was: -Het geld kan beter besteed worden door

het aan organisaties van buitenlanders zelf te geven.

-Met een conferentie bereik je niet de hele Leidse bevolking.

-Buitenlanders hebben niets aan Nederlanders die zo graag iets voor 'zielige buitenlanders' willen doen, maar verwachten een duidelijk verweer tegen de Centruumpartij, tegen het weigeren van buitenlanders in café's, het optreden van de politie, enzovoorts.

Natuurlijk zijn het niet alleen buitenlanders die last hebben van discriminatie, maar toen er werd voorgeseld om ook vrouwen, krakers en homo's om een bijdrage te vragen was het comité bang dat dit niet goed zou vallen bij de VVD en het CDA, en dat zou wel eens ten koste kunnen gaan van de subsidie. Een Marokkaan zei onlangs: "De mensen die deze conferentie organiseren willen alleen maar over onze rug carrière maken."

Mensen uit Leiden die ervaringen hebben met racisme en diskriminatie en of ideeën hebben over te ondernemen akties in de week van de werkconferentie kunnen bellen - ma. t/m vrij: 149064

VERHINDER DE TERECHTSTELLING VAN FERIDUN İHSAN BERKİN!

In Turkije, waar "de overgang naar de democratie" zo te zeggen verwerkelijk is, wil de özal regering de galgen weer laten werken om die "demokratie" te eren.

Want de na 12 september 1980 (de datum van de militaire staatsgreep) terechtgestelde, democratische en progressieve mensen zullen worden gevolgd door nieuwe, op wens van de generaals en de regering.

Er staan op dit moment 27 personen op de nominatie om te worden opgehangen. Met de bewering in 1977 ORHAN BAKIR (lid van TKP/ML) uit de gevangenis te hebben bevrijd en daarbij een soldaat te hebben gedood worden FERIDUN İSHAN BERKİN, SEDAT YILMAZSOY en MUZAFFER ÖZTÜRK, die zich sinds oktober 1977 in de gevangenis bevinden, door het militair gerechtshof in Izmir ter dood veroordeeld.

Bij berechtingen door militaire gerechtshoven worden burgerlijke rechten en wetten terzijde geschoven. Door middel van processen die nu worden gevoerd en die de ter dood veroordelingen bevestigen probeert men de vonnissen onder de fascistische junta te legitimeren.

Terwijl leden van de fascistische MHP ("grijze wolven") worden vrijgelaten, alhoewel ze voor moord en dergelijke zitten, worden in processen tegen leden van de TKP/ML doodstraffen geëist.

Alleen in de maanden april en mei van dit jaar werden 39 revolutionairen ter dood veroordeeld.

Ook na de algemene verkiezingen van 6 november 1983 zijn de martelingen en onderdrukkingen niet gestopt.

Precies zoals in de tijd van de militaire junta wordt de arbeiders en de werknemers elk economisch en democratisch recht onzegd; de overgang naar de "demokratie" is niet meer dan een frase.

In het bijzonder na opnieuw in het Europees parlement te zijn gekomen wordt de onderdrukking nog meer zonder scrupules uitgevoerd. De door het Europees parlement goedgekeurde "demokratie" betekent niets anders dan de volvoering van de doodstraf van bovengenoemde drie. En voor duizenden andere mensen verdere martelingen en onderdrukking.

Maar ja, wat voor ander soort democratie kan je verwachten van het Europees parlement, dat dit alles goedkeurt: de onderdrukking vindt plaats met westduitse tanks en NATO wapens. Een positieve verandering der feiten is noch van het Europees parlement, noch van de özal regering te verwachten. Verandering is alleen mogelijk door strijd van alle progressieve, anti-fascistische en anti-imperialistische mensen.

Ook de opheffing van het doods vonnis over FERIDUN İSHAN BERKİN kan alleen door onze inzet en strijd worden bereikt, daarom: ondersteun de campagne van onze committees voor de opheffing van de doodstraf.

Stuur protest telegrammen naar het onderstaande adres:

T.B.M.M. Baskani N. KARADUMAN
ANKARA / TURKIJE

SOLIDARITEITSKOMMITEE MET DE
VRIJHEIDSGEVANGENEN:
Kaiser Wilhelmstrasse 252,
4100 Duisburg 11
Duitsland
Tel: 0203 / 408275

KORTE

MEDEWERKERSTERS GEZOCHT

voor het ontbijtkafe in Delft. De werkzaamheden bestaan uit het regelmatig inkopen doen, en zondagsochtend tussen 11 en 2 ontbijten klaarmaken en serveren. Medewerkersters worden gezocht, zodat er vaker afgewisseld kan worden en je dus niet iedere zondag vroeg je bed uit hoeft. Je hoeft niet handig te zijn, als jenaar gezellig bent (ochtendhumeur geen bezwaar, dan neem je gewoon een later dienstje). Aanmelden bij mensen van het ontbijtkafe. Karin, Astrid, Marieke, Jet, Sietze en Erik, en natuurlijk alle mensen die nu al regelmatig invallen. Ennu... kom eens eten..... lekker en goedkoop.

AXIEDORP UTREG

No more Woensdrechts... (Sprinkstof/Utreg)

Het militarisme en grootkapitaal zitten midden in de stad. Daarom hebben we niet zo'n zin meer om op de afleidingsmanoeuvre Woensdrecht in te gaan. 1,2,3 juni is wat ons betreft genoeg (ook al juichen we alle komende axes toe).

Utreg dus.... Het plan dat er ligt is om het Axie Dorp Utreg (ADU) te beginnen: gewoon met z'n allen een stukje braakliggende grond kraken en zelf onze hutten/huizen bouwen. Als ze dat ontruimen is dat leuk voor de krantekoppen, zoniet dan hebben we een schitterend axiedorp waar Utregse mensen kunnen bouwen aan nieuwe samenlevingsvormen, en slopen aan de oude...

Kortom, wil je zelf je huis bouwen en je eigen leven bepalen? Laat dan wat van je horen, zodat we snel kunnen beginnen. Info via Wessel, tel: 941255 (030- dus)

DADM en MISFITS FEESTELIJK HEROPEND

Na een half jaar van de wereld geweest te zijn, zal binnenkort feestelijk heropend worden: DADM en MISFITS. Het feestelijke zal hierin zitten dat alle artikelen tegen sterk gereduceerde prijzen aan de mens gebracht zullen worden. Even om het geheugen weer wat op te frissen: DADM is een kleine betere boekhandel, waar je de literatuur zult kunnen vinden die je aanspreekt (alles over kraken, anti-militarisme, vrouwenstrijd, anarchisme, enz.) MISFITS (misschien dat deze nog een naamsverandering zal ondergaan) is de betere platenzaak waar je terecht kunt voor alle muziek die verschenen is op de onafhankelijke labels. Voorlopig zal het aanbod van artikelen schaars zijn en misschien verouderd, maar we hopen er snel weer bovenop te komen. We rekenen op ieders steun, want vergeet niet, we zijn niet gericht op het maken van winst. (dus goedkoper) Wanneer we weer open gaan is niet precies bekend, maar het zal ergens begin juli zijn. Let op de aankondiging. We zijn te vinden op.....

EZELVELDLAAN 37 DELLUF (vlakbij winkelcentrum De Veste)

KOMP EN KOOP!

BERIGTE

den haag

Sosjale Joenit (aktie, hulp & infocentrum voor jongeren in krisissituaties) Juff Idastraat 10, tel: 655930

Meidenwegloophuis, tel: 463832

Vrouwenhuis Anna Palownastraat 35

Hulpverlening verkrachte vrouwen wo 19.30-22.30 & vr 9.30-12.30 tel: 540264

Vrouwenkafee Madam Mikmak Piet Heinstraat 105

Boekhandel 'de Grote Leegte' Buitenom 216 di t/m za 13-18 uur

Vrouwenboekhandel 'Trix' Prinsestraat 122

Boekhandel 'de Rooie Hond' W.de Withstraat 35, tel: 648861

Kraakspreekuur 'Oude Centrum' wo & za 'de Grote Leegte'

Algemene Kraakinfo, wo 19-20 uur Lutherse Burgwal 1

Alarmlijn (Ontruiming, knokploegen & aktie) tel: 603062

Kraakkroeg 'Brullend Breekijzer' wo t/m zo vanaf 22 uur Lutherse Burgwal 1

Trefcentrum 'Feniks' (voor flikkers & potten) Stationsweg 112

Kollektief kafee & eethuis 'de Puinruimer' Columbusstraat 20

Koffie(& eet)huis 'Blau' wo t/m zo 16-20 uur Buitenom 216

Dienstweigingspreekuur (VD) wo 20-22 uur, Juff Idastraat 10

Haagse Zwartrijdersbond (HTMgerichte zwartrijverzekering) p/a 'de Grote Leegte'

Meldpunt Fascisme & Diskriminatie Wetswinkel, tel: 882259

Haags Initiatief tegen Rafasdis tel: 468810 (overdag) 604402 ('s avonds)

Emmaus Rommelmarkt Prinsegracht 36 do 19-21 uur, za 10-13 uur (opbrengst voor groepen hier en in andere onderdrukte gebieden)

Jongerenbeweging W.de Withstraat 45, tel: 461616

OVB (Onafhankelijke vakbond) Vissershavenstraat 41, tel: 502706

zoetermeer

Huisvestingspreekuur KJH di-avond 19-20 uur Julianalaan 21, tel: 165500

EHBO (Eerste Hulp Bij Oproepen) dienstweigeren, a-militarisme do-avond vanaf 20 uur Julianalaan 21, tel: 165500

Tabu, meidenkafee do-avond vanaf 20 uur Dorpsstraat 36

ZAF, Z'meerse anti fascist Postbus 655

boskoop

Boekhandel 'De Vijfde Kolone' Is opgeheven (voorlopig)

Drukkerij/uitgeverij 'Macula' Nieuwstraat 26 tel: 4381/6079

Boskoops Anti Fascisme Komitee Postbus 141

utreg

Anarchistisch kontaktpunt Fred Gijsberts, tel: 732392 Koekoeksplantsoen 2bis

Dokumentatiecentrum 'Vrij Socialisme' Postbus 14045 Teelingstraat 3

IMA-gebouw (Wereldwinkel, solidariteitskomitees midden-amerika, RAAF, vergaderingen van de A-Federatie) Voorklarenburg 10

Boekhandel 'De Rooie Rat' Oude Gracht 65, tel: 317189

gouda

Informatieburo Dienstweigeren Burg. Martenssingel 94 (Elke 1ste ma van de maand)

Wereldwinkel, Raam 222 do 19-21 uur, vr 14-17 uur, za 10-17 uur

Jongerenbeweging Burg. Martenssingel 92

Sociëteit 'De Gonz' Jeruzalemstraat 11 wo 22-1.30 uur, vr & za 23-1.30

leidschendam

Leidschendam Initiatief tegen Racisme, Fascisme & Diskriminatie Postbus 89

leiden

Infowinkel Alarm & Zuivere Koffie Korte Mare 24 ma & do 14-18 uur

Feministische boekhandel Gaia P.Kerkchoorsteeg 1, tel: 143684

Kraakspreekuur Koppenhinksteeg 2 (KWJ) di-avond 17-18 uur, tel: 121139

OVB (Onafhankelijke vakbond) Joubertstraat 19, tel: 140502

'Niet bij Spleen alleen' zondagmiddagkafee Korte Mare 24

Wegloophuis Leiden zoekt nog steeds vrijwilligers Doortje, 130963 & Els, 146381

'De Klos' Zandstraat 10

Boekwinkel 'Manifest' Hl.Kerkgracht 4, tel: 125691

delft

Vrouwenradio Delft, FM 101.75 iedere di-avond 19-20 uur (NB niet op de kabel!)

Vrouwenhuis di-avond vrouwenkafee Moislaan 46, tel: 126511

Blijf van m'n Lijf Postbus 3267, tel: 124501

Vrouwen tegen seksistisch geweld Postbus 3293

Vouwen Hulp-telefoon: 146110

Muurkrant, Postbus 3218

WAK (Werklozen Aktie Komitee) tel: 145798

Kraakkafee, Voorstraat 78 ma-avond vanaf 22 uur wo-avond vanaf 20.30 uur zo-morgen 11-14 uur (ontbijten) Kraakspreekuur: wo-avond 19.30-20.30 uur

Anti Militaristisch Buro i.o. Postbus 3192

Stadskrant 'Blauwdruk' Postbus 3249

woerden

Redaktie 'Okazie' Kritisch & onafhankelijk blad Postbus 2087, 3440 DB Tel: 03480-10435 (Peter)

Drukkerij 'De Druktemaker' Van Kempensingel 31, tel: 17810

IMPORTANTE

internationales
Terrorismus

libertad ?!

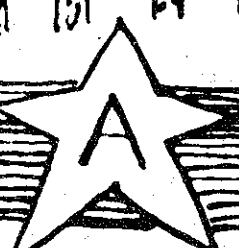
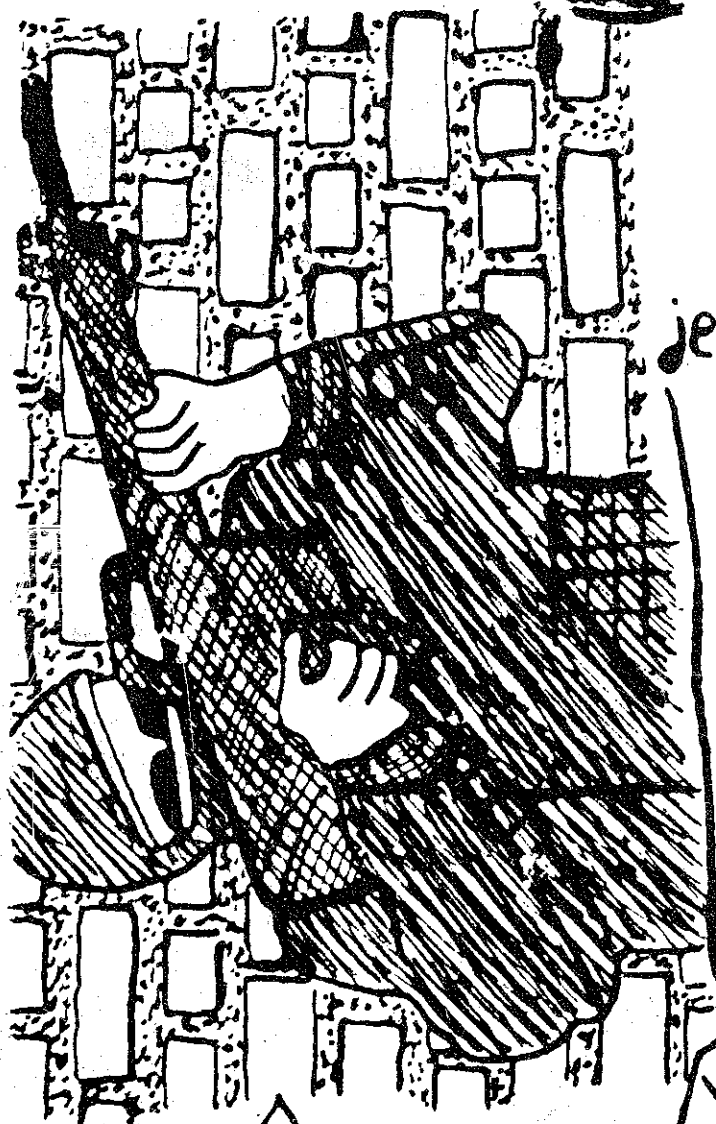
totalmente
destruido

Über 10.000
Wohnungen durhsucht

ANTIFASCISTA

ta armata
contro il regime

EXPLOSIÃO

HELP MEKAAR

alles is van iedereen
geen geklaag
en geen geweën
alles is van iedereen
haal je deel
van het teveel
in de stad van illusie
vreet de vernieuwde tirannie
aan je KOP
en aan je lijf
je weet
met de duffe ellende
geen blijf
bevende handen
radeloze ogen
geen geld
en geen recht
je vecht
met alle geweld
een stok
een steen
een geweër
zoveel leed
zoveel wrok
spoken door je Kop
geen geklaag
en geen geweën
alles is van iedereen
haal je deel
van het teveel

molotov-
cocktail

